

انجيل يوحنا

۱

کلمه انسان بين

۱ صِفتنه کلمه به و کلمه خدا نه به و کلمه، خدا به؛ ۲ هَّ صِفتنه خدا نه به. ۳ همه چی چه واسطنه به وجود بامه، و هر چی ای که به وجود بامه، هیچ چی نه به که بيدون چه به وجود آمییه بیی.

۴ اوک زندگی به و آ زندگی، آدمان نور به. ۵ ام نور تاریکیک سو زنه و تاریکی اوه آفجور نه.

۶ مردکی به که خدا طرفنه خرسانسه بیه به؛ چوه نام یحیی به. ۷ آ ایگله شاهدی شوار بامه، که آنوره را شهادت بدیه، تا همه ی مردم چوه واسطنه ایمان بو عرنده. ۸ یحیی آ نور نه، بلکم بامه تا آنوره را شهادت بدیه. ۹ آ نور حقیقی که هر انسانی روشونی دَرنه، آمیره ام دنیا.

۱۰ کلمه دنیاک به، و دنیا چوه واسطنه به وجود بامه؛ اما دنیا اوش آزناس. ۱۱ آ بامه اِشتن قومه وِر، ولی چوه قوم اوشان قبول نگرده. ۱۲ اما به همه ی کسانی که اوشان قبول بکرده، ام حَقش آدا که خدا خوردنان ببینده، یعنی هر کسی که چوه نامه ایمان بو عره؛ ۱۳ آ خوردنه جسمک دنیا آمییه نینده، گوشت و خونک نی دنیا آمییه نینده، انسانه خواستک نی نبنده، بلکم خداک دونیا آمیینه.

۱۴ او کلمه، انسان آبه و چاما دلک ساکن آبه. اما چوه شکوه و جلالمان بینده، شکوه و جلالی که آ ایگله زا شایسته اِسته، که پیتر طرفنه آمییه، که فیض و حقیقت نه فته. ۱۵ یحیی چوه درباره شهادت دپیترده و جرنه واتردشه که: «امه هَّ کسی که چوه درباره باتمه: "آ کسی که چَمته پَش آیه منک سرتَر اِسه، چون چَمته پَران آ اِسبه"». ۱۶ چوه فِت بینک اما همبلنه آرکت، فیض،

فیضه سر. ۱۷ چون شریعت، موسی واسطنه آدییه ببه؛ فیض و حقیقت عیسی مسیح واسطنه بامه. ۱۸ هیچکس هرگز خدای وینده نییه. اما آ ایگله زا که پیتر ورکه، ه آ خدای آما آزانسه.

یحیی شهادتی

۱۹ اِمه یحیی شهادتی آدمی که یهودیان، کاهنان و لایوان که معبد خادمان بِنده شهر اورشلیمنه بخرسانسند یحیی وَر تا اوک آپرسنده که: «ته کییش؟» ۲۰ یحیی اعتراف بکه، انکارش نکه، بلکم اعترافش بکه که: «از مسیح موعود نییم.» ۲۱ آوه آپرسنشانه: «پس کییش؟ ایلیایش؟» یحیی جواب بدا: «نییم.» آوه آپرسنشانه: «ته آ پیغمبری اِسش که موسی چوه آمینش آما وعده دییه به؟» یحیی جواب بدا: «نه!» ۲۲ آدمی آونه باتشانه: «پس ته کییش؟ آما گه چاما خرساناران را چه جوابی ببرام؟ اِشته درباره چه واتری؟» ۲۳ یحیی، باتشه: «از کسی صصم که بیابانک جره کردر واتر،

”خداوند راهه دوز بگرا.“

آجوره که ز اشعیای پیغمبره واته به.

۲۴ آوه فریسی فرقه علما طرفنه خرسانسه بییه بِنده، ۲۵ آوه یحییک آپرسنشانه: «اگم ته نه مسیحش، نه ایلیا، و نه آ پیغمبر، پس چیه را غسل تعمید دیری؟» ۲۶ یحیی چوان جواوک باتشه: «از آونه غسل تعمید دیم، اما شاما دلک کسی وندرسه که شاما آونه آزانان، ۲۷ ه کسی که چمنه پش آیه و از لایق نییم چوه پاقابان بِنده آکرم.» ۲۸ اِمه همه بیت عُنیا دهک که آردن رباره آ دیمک به، اتفاق دگسند، آگا که یحیی تعمید دسشه.

خدا قربانیه وَرلی

۲۹ صباینه روج، یحیی بِنده که عیسی آمیر چه طرفه را، باتشه: «دِسا اِمه آ خدا قربانیه وَرلی که گناه دنیاک آگیره! ۳۰ اِمه آ کسی که چوه درباره باتمه ” چمنه پش مردکی آیه که منک سرتره، چون چمنه پان آ اِسبه.“ ۳۱ از نی اِشتن آوم آزانسَرده، اما چمه واسنه آمیم و آونم تعمید دییه تا آ خدا قومه را ظاهر آبی.» ۳۲ یحیی شهادتی بدا، باتشه: «خدا روحم بِنده که گوتری شوار آسماننه نازل ببه و چه سرک بنشت. ۳۳ از نی اِشتن آوم آزانسَرده، اما آ کسی که منش بخرسانسم تا آونه تعمید بدیم، منش باته: ”هر موقع بِندره خدا روح کسی

سرک بنشت و بندرس، بزان آ ه کسیه که خدا مقدس روح نه غسل تعمید دیه.^{۳۴} و از ویندمه و شهادت دیم که ایم خدا زایه.»

عیسی اولین شاگرد

^{۳۵} صباینه روح، هنی یحیی اِشتن دو گله شاگردانه وِندرسه به. ^{۳۶} ایزه که عیسی اوردره، یحیی آوه دیشته و باتشه: «دیسا! ایم ه خدا قربانیه ورلییه!» ^{۳۷} آ دو گله شاگرد ایم لاوشان بشنوس، عیسی پَشْدنه راه دِگِسنده. ^{۳۸} عیسی آگِردس و بپندشه که آوه چه پشدنه آمییرنده. آوانه باتشه: «چه پشدنه اِسران؟» آوان باته: «رَبّی یانی ای استاد، کاک وندری؟» ^{۳۹} عیسی آوانه باتشه: «بایا و بینا.» پس پَشْدنه و بپندشانه کاک وندره و آ روح آونه بندرسنده. که حدودا ساعت چهار بعدازظهر به.

^{۴۰} ایگله آ دو نفر که یحیی لاوان آشنوسننه بشه عیسی پشدنه، آندریاس، شَمعونه پَطْرُس برا به. ^{۴۱} آندریاس اول، اِشتن برا شَمعونش بینده و آونش باته: «آما ماشیحه که هه مسیح موعود اِسه پیدامان کرده.» ^{۴۲} آندریاس، شَمعونش بپه عیسی وِر. عیسی آوش دیشته و باتشه: «ته شَمعونُ یونا زایش. ته 'کیفا' داد کرده (هه پطرس که چه معنی صخره سِگ اِسه).»

عیسی فیلیپس و تثنائیل دعوت کره

^{۴۳} صباینه روح، عیسی تصمیمش بکته که بیثی جلیل منطقه. عیسی فیلیپسش بینده و آونش باته: «چمن پشدنه بوره!» ^{۴۴} فیلیپس اهل بیت صیدا، آندریاس و پَطْرُس شهر کین به. ^{۴۵} فیلیپس، تثنائیلش بینده و آونه باتشه: «آما کسی که موسی، توراتک و پیغمبران اِشتن کتابانک چوه دربارشان نیویشته، وینده مانه! آ عیسی، یوسفه زا، ناصره شهر کینه!» ^{۴۶} تثنائیل آونش باته: «مگم بی ناصرنه چاکه چی براهه؟» فیلیپسه جواو بدا: «بوره و بینه.»

^{۴۷} وختی عیسی بپندشه تثنائیل چوه ور آمییر، چوه درباره باتشه: «دیسا، ایگله اسرائیلی حقیقی که آوک هیچ مکر و حيله ای نییه!» ^{۴۸} تثنائیله آونه باته: «کردنه من آزانسری؟» عیسی جواو آدا: «پیش از ایم که فیلیپس ته داد بکره، آدمی که هلا آنجیله داره بنک بش، تم بیندش.» ^{۴۹} تثنائیله جواو آدا: «استاد، ته خدا زایش! ته اسرائیله پادشایش!» ^{۵۰} عیسی چوه جواوکش باته: «چمه واسنه که باتمه تم آنجیله داره بنک بیندش، ایمان آوردری؟ چمه پش، ایمین پیله تره چیان وینی.» ^{۵۱} چاوش باتشه: «حقیقتا، شامانه واجم که آسمانه وینا

که آبیّه و خدا فرشتان وینا که آینده جیر انسانه زا وَر و شینده کفا.»

۲

ویوه قانا دِهک

۱ سۆمین روجک، جلیله منطقک، قانا دِهک، ویوه به و عیسی ما نی آگارک بیا. ۲ عیسی و چه شاگرده نی ویوه دعوت بِنده. ۳ وقتی شراب اوجرس، عیسی ما اونه باتشه: «اوه د شراب ندارنده!» ۴ عیسی اونش باته: «ای زلی، از اِم کاره نه چه کار دارم؟ چمن وقت حلا آرسه نی.»

۵ عیسی ما، نوکران نه باتشه: «هر چی شامانه واجه، آجوره بگرا.» ۶ آگارک شش گله سِگیه خمره به که یهودیان مذهبک چوان اوعه، نجس چییان پاک کردنه را استفادشان کرده و هر کامینه صد و بیست لیتر یاگا کته. ۷ عیسی نوکران نه باتشه: «ام خمران اونه فِت آگراه.» پس اوه خمرشان کوکولی فِت آکردنده. ۸ عیسی آوان نه باتشه: «اسا گملی ای اوک آگیرا و ببرا مجلسه رئیسه وَر.» پس آوان ببردشانه. ۹ چاوش مجلسه رییس آ آپی که شراب بیه به بچشسشه. اوه زانسرده که آوان شرابشان کاردنه آورده، ولی نوکرانی که اوشان آکته به، زانسردهشانه. مجلسه رئیس زماش داد بکه ۱۰ و اونه باتشه: «همه اول چاکه شرابنه پذیرایی کونده و وختی میهمانه مست آبنده، ارزانتر شرابه آورنده؛ اما ته چاکه شراب تا اسا نیا داشته!»

۱۱ انجوره عیسی اِشتن اولین علامت و معجزش قانای جلیله منطقک انجامش بدا و اِشتن شکوه و جلالش آشکار بکه و چوه شاگرده اوشان ایمان بو کرده.

۱۲ چاوش اِشتن ما و براران و شاگرداننه بشه شهر کفرناحوم، و چند روج آگارک بندرسنده.

عیسی معبدک

۱۳ یهودییان پسخه عید نزدیک به و عیسی بیه اورشلیمه شهره را. ۱۴ معبده حیاطک، بپندشه که بعضی گو و پس و کوتره خورترنده، و صرافه نی نشتنده کسب و کار کوردنده. ۱۵ پس عیسی لافندنش شلاقی رچ آکرده و اوش همبلنه چوان پسان و گوانه، معبدک برکردنده. و صرافان سکش گلک آرکردنده و چوان میزش اوگاردنسنده، ۱۶ و کوتر خروشاننه باتشه: «ایمان اینگارنه ببرا بر، و چمن

پيٽر ڪييه ڪسب و ڪار محل مڪرا!»^{۱۷} چَوِه شاگرده وپريشان بوعرده ڪه زبوره ڪتابڪ نيويشته بيه: «غيرتي ڪه اِشته ڪييه را دارم من سوجانه.»^{۱۸} پس يهوديان عيسيٰ نه بائشانه: «چه علامت و معجزه اي آما آماني تا بزنام اِم ڪاران اجازه داري؟»^{۱۹} عيسيٰ چوان جواوڪ بائشه: «اِم معبده خرابه بگراه ڪه از سُه روجڪ هني آوه رچ آڪرم.»^{۲۰} يهوديان بائشانه: «اِم معبده رچ آڪردن چهل و شش سال طولش ڪشسه، اِسا ته گره سُه روجه آوه رچ آگري؟»^{۲۱} اِما معبدي ڪه عيسيٰ اوڪش لاهه ڪردرده اِشتنشد بدن به.^{۲۲} پس وقتي ڪه مَرَدنه پَش زنده آبه، چَوِه شاگرده چوه اِم لاوشان وير بوعرده، مقدسه نيويشتان و چَوِه لاوشان ايمان بوعرده.

^{۲۳}مدتي ڪه عيسيٰ پسخ عيده را اورشليمڪ به، خيليان وقتي بيندشانه علامت و معجزان انجام ديه چوه نامشان ايمان بوعرده.^{۲۴} اِما عيسيٰ چوان ايمانشد اعتماد نداشته، چون همهي مردمشد آزانسده^{۲۵} و لازم نبه ڪسي انسانه درباره چي آونه باجه، چون اِشتن زانسه انسانه دلِه دلڪ چه اِسه.

۳

هني دنيا آميين

^۱اَريسيان فرقڪ مردڪي به، ڪه چه نام نيقيوديموس به، و اَيهوديان پيله گلِه هانڪ به.^۲ اي شَو اَماهه عيسيٰ وَر و اوئش باته: «استاد، زانسرَام ڪه ته معلمِي اِستش ڪه خدا طرفنه آمييش، چون هيچڪسي نِتانه علامت و معجزاني ڪه تِه انجام دييري، انجام بديه، مگم اِم ڪه خدا آونه بيِي.»^۳ عيسيٰ چه جواوڪ باته: «حقيقتا، ته نه واترم، تا ڪسي از نو دنيا مائه، نِتانه خدا پادشاهي بينه.»^۴ نيقيوديموس عيسيٰ نه بائشه: «ڪسي ڪه پيره، چُنجوره تانه هني دنيا بايه؟ تانه هني آگرده اِشتن ما ترنه دلڪ و دنيا بايه؟»^۵ عيسيٰ جواو آدا: «حقيقتا، تنه واترم ڪه تا ڪسي او و خدا روڪ دنيا مائه، نِتانه خدا پادشاهي دلِه ديشي.^۶ اَچي ڪه بشر خاڪيڪ دنيا بايه، بشرِيه؛ و اَچي ڪه روڪ دنيا بايه، روحانيه.^۷ تعجب مڪه ڪه تِه باتمه هني گه دنيا باي! اَها هاديگ ڪه گشه وزه؛ چه صبهه اشنوي، اِما نِزاني ڪه ڪاردنه آمير و ڪا شير. ڪسي ڪه خدا روڪ دنيا بايه نِي انجوريه.»^۹ نيقيوديموس اوڪش آپرسس: «انجوره چي اي چُنجوره ممڪنه؟»^{۱۰} عيسيٰ جواو بدا: «ته اسرائيلييه معلمش و هني اِم چيان نفهمسري؟^{۱۱} حقيقتا، تِه واترم، ڪه آما اَچياني ڪه زانسرَام لاهه ڪرام و اَچياني ڪه ويندمانه

شهادتی دییرام، اما شاما چاما شهادتی قبول نکردا. ^{۱۲} اگم وقتی که زمینیه چیان دربارہ شامانه لوم بکه باورران نکه، چنجوره باور کرا اگم آسمانیه چیان دربارہ شامانه باجم؟ ^{۱۳} هیچکس آسمانه کفا شییه نییه، مگم آ کسی که آسمانه جیر آمییه، یانی انسانه زا. ^{۱۴} آجوره زه که موسی آ مارشه که مفرقنه رچ آبییه بیا بیابانک چویی سرک میخه کوش بکرده و کفاش برده، انسانه زانی گه کفا برده بییی، ^{۱۵} تا هر کسی آوه ایمان بوغره، ابدیه زندگی بداره.

«^{۱۶} چون خدا دنیانه ایینه خَش به که اِشتن ایگله زاش فدا بکه تا هر کسی آوه ایمان بوغره هلاک می، بلکم ابدیه زندگی بداره. ^{۱۷} چون خدا، اِشتن زاش خرسانسه نبه دنیا که اِم دنیا آدمان محکوم بکره، بلکم بخرسانسشه تا چوه واسطنه نجات بینده. ^{۱۸} هر کسی آوه ایمان داره محکوم نییی، اما هر کسی آوه ایمان نداره، اِسا محکوم بییه، چون خدا ایگله زا نامش ایمان آورده نیه. ^{۱۹} و محکومیت اِمه که نور بامه اِم دنیا، اما مردم تویریکی نه نورک پرتو خَش بنده، چیه را چون که چوان اعمال بده. ^{۲۰} چون هر کسی که بده کاران انجام دییه نورک بیزاره و نوره وَر نایه، مبادا چه کاره آشکار آبینده، رسوا بییی. ^{۲۱} اما کسی که درستہ کاران انجام دیه آیه نوره وَر تا آشکار آبی که چه کاراهان خدا کمکنه انجام بینده.»

یحیی تعمید دهنده شهادت عیسی دربارہ

^{۲۲} چوه پش، عیسی و چه شاگرده بَشنده دِهانی که یهودیه منطقک بنده. او چنده وقت آوانه اگارک بندرس، و مردمش غسل تعمید دسه. ^{۲۳} یحیی، نی ده عینونک، سالیمه شهر نزدیکی، غسل تعمیدش دسه، چون آگاره او فراوان به و مردم آمسندہ، تعمیدشان کته. ^{۲۴} چونکه یحیی حلا زندان دگسه نبه. ^{۲۵} ای روح، یحیی شاگرده و ایگله یهودی میانک، بحثی دگس که چنجوره گه نجس بیینک پاک آبینده. ^{۲۶} آوه بامنده یحیی وَر، اونه باتشانه: «استاد، آ کسی که تنه اُردنه ربارہ ا دیمک به، و تِه چِرا شهادتیر بده، اِسا اِشتن غسل تعمید دیر و همه ی مردم شیرنده چه وَر.» ^{۲۷} یحیی چوان جواوک باتشه: «هیچکسی نتانه چی ای بدست بوغره، مگم اِم که خدا طرفنه آوه آدیہ بییی. ^{۲۸} شاما اِشتن شاهدران که از باتمه از مسیح موعود نییم، بلکم چه پراوتر خرسانسه بییم. ^{۲۹} ویوه زما کینا، اما زما رفق که کناریکی وندرسه و آوه گوش آدیره، زما صصه اشنوسنک پر شادی کره. چمن شادی نی ایزه کمال آرسه. ^{۳۰} آه گه پیلہ تر بییی

و از گه ویلی تر.

«^{۳۱} کسی که آسمان نه آیه، همانک کفاتره، اَکسی که زمینکه، زمینی اِسِه و زمینیه چیینک لاهه کره. اَکسی که آسماننه آیه، همانک کفاتره.^{۳۲} اَبر اَچی ای که ویندشه و اشنوسشه شهادتی آدیه، اَمّا هیچکس چَه شهادتی قبول نکره.^{۳۳} هر کسی که چَه شهادتی قبول بکره، مهر تصدیق زنه که خدا حقیقته.^{۳۴} چون کسی که خدا طرفنه خرسانسه بییه، خدا کلامه واجه، چون که خدا اِشتن روحه بی اندازه اوه آدیه.^{۳۵} په، زانه خشه و همه چی چَه دَس دِرسماره.^{۳۶} کسی که زایمان داره، زندگی ابدی داره؛ اَکسی که زاک اطاعت نکره، زندگی نیوینه، بلکم خدا غضب چَه سرک مانه.»

۴

عیسی و سامری زلی

۱) وختی عیسی بزانششه که فریسی فرقه علما اشنوسشانه اَیحییک پرتی پرو داره، و اوان غسل تعمید دییر^۲ - هر چند عیسی شاگرده تعمیدشان دَیِرده نه عیسی اِشتن -^۳ یهودیه منطقه نه بشه و هنی جلیله منطقه را راهی آبه.^۴ و گسه سامیره منطقه نه اِوره.^۵ پس اَرسس ایگله سامیره شهران که چَوِه نام سوخار به، زمینه تیکه نزدیکی که یعقوب آدیش به اِشتن زا یوسفه.^۶ یعقوبه چاهه اَگارک بیا و عیسی که سفرک آبندسه به چا وِرک بنشته. ساعت تقریباً دوزنه ظهر به.

۷) ادمی، ایگله زلی که سامره اهالیک بیا بامیا اُو دُرانتنه را. عیسی اونه باته: «ای تِلاق اُو آده من،»^۸ چون چَه شاگرده شییه بنده شهره را تا غذا بِخِرنده.^۹ سامریه زلی اونه باته: «چُنجوریه که تِه یهودی اِستش، منک که سامریه زلییم اُو آخاشتری؟» چون یهودیان و سامریان هندیگرنه هیچ رفت و آمدی شان نداشته.^{۱۰} عیسی زلی جواوک باته: «اَگم خدا هدیه کر خبر داشته و زانسرده کی تک اُو آخاشتر، ته اُوکر آخاشته، و اُو تِش اُو زندگی بخش آدسه.»^{۱۱} زلی اونه باته: «آقا، ته چی ای نداری اُو آگیری چاه نی دَرینا، پس اُو زندگی بخشه کاردنه آوری؟»^{۱۲} ته چاما جد یعقوبک پيله ترش؟ اُو اِم چاشه اما آدیا، و هم اِشتن و هم چَوِه زاران و هم چَوِه سوریان اِم اُوک آخردشانه؟»^{۱۳} عیسی باته: «هر کسی اِم اُوک آخره، هنی تشریش بی.»^{۱۴} اَمّا هر کسی اُو ای که از اوه آدیم آخره، هرگز تشر نیی، اُوپی که از آدیم چَوِه وجودک ایگله خانی شوار بی

که تا زندگی ابدی ایزه ز گولیه و لبریز بییه.»^{۱۵} زلی باته: «ای آقا، ام اوک من آده، تا دَ تَشیرم مَبی و او اکتنه را یا مایم.»^{۱۶} عیسی باته: «بش اشته شو عر داد بکه و آگرد یا.»^{۱۷} زلی جواوش آدا: «شو ندارم.» عیسی اونه باتشه: «راست واتری که شو نداری،^{۱۸} چون پنج گله شور داشته و آ که اِسا اُونیش، اشته شو نی. آچی ای که باتره راسته!»^{۱۹} زلی باته: «آقا، ویندَرَم که ته ایگله پیغمبر اِش. چاما اجداد اِم کوهکشان عبادت کرده، اما شاما واجا یاگایی که گه مردم عبادت بکرنده اورشلیمه.»^{۲۱} عیسی اونه باتشه: «ای زلی، باور بکه، زمانی آرسه که شاما، آسمانیه پیتر نه اِم کوهک عبادت کرا، نه اورشلیمیک.^{۲۲} شاما آچپانی که آزاننا عبادت کرا، اما آچپانی که آزانام عبادت کرام، چون نجات، یهوده قومه واسطنه آیه.^{۲۳} اما زمانی آرسه، و اِسا آرسه، که حقیقیه عبادت کراره، آسمانیه پیتر، روح و حقیقتنه عبادت کونده، چون په ایزنه عبادت کراران پشه گرده.^{۲۴} خدا روح اِسه و چه عبادت کراره گه آوه روح و حقیقتنه عبادت بکرنده.»^{۲۵} زلی باته: «از زانم که ماشیح موعود آیه، که هه 'مسیح موعود اِسه'؛ وقتی آبايه، همه چیه چاما را واجه.»^{۲۶} عیسی اونه باته: «از که تنه لاهه کردرم، هه اِسم.»

^{۲۷} هه لحظک، عیسی شاگرده را نه آرسنده. آوان تعجب بکه که عیسی ایگله زلینه لاهه کرد. اما هیچ کامینه آنپرسس «چه گره؟» یا «چیه را اونه لاهه کردری؟»^{۲۸} آدمی زلی، اِشتن سُو عِشه آگا بنایا و بیشیا شهر و مردمنش باته: «بایا مردکی بینا که هر چی ای که تا اِسا کردم به منش باته. آ تانه مسیح موعود بیی؟»^{۳۰} پس آوه شهرک بر برشنده، و بَشنده عیسی ور.

^{۳۱} اِم های باسک، شاگردان اوک خواهش شان بکرده، باتشانه: «استاد، چی ای بخه.»^{۳۲} اما عیسی آوانه باته: «از غذایی خردنه را دارم که شاما اوک هیچی نِزانا.»^{۳۳} شاگردان هندیگرنه باتشانه: «مگم کسی چوه را چی ای آوردشه که بخره؟»^{۳۴} عیسی آوانه باته: «چمن غذا اِمه که چمن خرساناره گوسه انجام بدیم و چوه کاره اوجرم.»^{۳۵} اِم لاوران آشنوسه نی که «هلا چهار ماه پرترا مانده نی تا دورنینه موقع؟» دیسا، از شامانه واجم، شاما چَشمان آکرا و بینا که اِسا زمینه دورنینه را آمادنده.^{۳۶} اِسا، دورنار اِشتن مزده آرگیره و محصولی زندگی ابدی را بیدو آگیره، تا کسی که کاره و کسی که دورنِه هندیگرنه شاد ببینده.^{۳۷} اِم لاهه یاگا انگاریه که واجنده «ای نفر کاره و آدرین دورنِه». ^{۳۸} از شامام بخرسانیران تا محصولی بودورنا که چوه را زحمت ران کشسه نی. خلکه

زحمت کَشسه و شاما چوان زحمتہ منفعتک شریکران.»
 ۳۹ زلی شهادتی واسنہ کہ واتش بہ «تا اِسا هر چیم کرده بہ، منش باتہ،»
 خیلی از آ شہرہ، سامریان عیسی شان ایمان بوَعَرَدہ. ۴۰ وختی آ سامریہ بامندہ
 عیسی ور، آوک آخاستشانہ چوان ورک بندرہ. عیسی نی دوروج آگارک بندرس.
 ۴۱ و خیلان نی عیسی لاوان آشنوسنہ ایمانشان بوَعَرَدہ. ۴۲ آوہ آ زلینہ
 واتردشانہ: «دَ فقط اِشته لاوہ واسنہ ایمان ناورام، چون آما اِشتن چوہ لاؤمان
 آشنوسندہ و زانسرام کہ اِم مردک حقیقتا دنیا نجات دهنده اِسہ.»
 ۴۳ دوروجہ پَش، عیسی آگارنہ بشہ بہ جلیلہ منطقہ، ۴۴ چون عیسی واتش بہ
 کہ «پیغمبر اِشتن شہرک حرمت ندارہ.» ۴۵ وختی عیسی آرسس جلیلہ منطقہ،
 جلیلہ آدمہ آوشان گرم گرمینہ قبول بکہ، چون آوہ نی عید را شیبہ بندہ
 اورشلیم و آچہ کہ عیسی آگارک کردش بہ، ویندشان بہ.

عیسی ایگلہ درباریہ زا شفا آدیہ

۴۶ چاوش ہنی عیسی بشہ بہ جلیلہ منطقہ دہ قانا، ہ یاگاپی کہ آوش تبدیل
 بہ شراب کردہ بہ. آگا ایگلہ درباری اِسبہ کہ شہر گفَرناحومک ایگلہ مریضہ زا
 ای داشتشہ. ۴۷ وختی آ مردکہ بَشَنوس عیسی یہودیہ نہ آمییہ جلیل، بشہ
 عیسی ور و مندتش بکہ کہ بایہ و چوہ زا شفا بدیہ، چون چوہ زا مردردہ.
 ۴۸ پس عیسی آونہ باتشہ: «تا علامت و معجزہ و عجیب چییان موینا، ایمان
 ناورا.» ۴۹ آ درباریہ مردکہ باتہ: «آقا، پیش از اِم کہ چمن خُوردن بَمَرہ، بورہ.»
 ۵۰ عیسی آونہ باتشہ: «بَش؛ اِشته زا زندہ مانہ.» آ مردکہ عیسی لاوش باور
 بکرده و راہ دِگس. ۵۱ ہلا راک بہ کہ چہ نوکرہ چوہ پران بَرشندہ، آونشان باتہ:
 «اِشته زا چاک آبیر.» ۵۲ پس آ مردک آوانکش آپرسس: «چہ ساعتی چہ حال
 رچ آبیردہ؟» آوہ باتشانہ: «آزیر، ساعت یک بعداز ظہر چہ تب قطع آہہ.»
 ۵۳ آدمی پییر بزائسہ کہ اِم، ہ ساعتی بہ کہ عیسی آونہ واتش بہ: «اِشته زا زندہ
 مانہ.» پس اِشتن و چوہ کییہ آل و اولاد ہمبلنہ ایمان شان بوَعَرَدہ. ۵۴ اِم
 دوّمین علامت و معجزہ ای بہ کہ عیسی وقتی کہ یہودیہ منطقہ نہ بامہ جلیل
 منطقہ انجامش بدا.

۱ ای مدت پش، یهودیان ایگه عید به و عیسی بشه اورشلیمه شهر را.
۲ اورشلیمک، 'پسه دروازه' و رک، حوضی به که عبرانیان زوانه آوه
«بیت حسدا» واجنده و پنج گله ایوان داره. هر پنج گله ایوان سایه بان دارنده.
۳ آ ایوانانک پر گروهی علیلانک خوتنیده، یعنی کوره، شله و افلیجه [و منتظر
بنده که او تکان بخره. ۴ چون که آوان فکر شان کردرده هر چند وقت ای را
ایگه فرشته خداونده طرفنه آمسه و اوش تکان دسه؛ و اولین کسی که او تکان
خردنه پش حوض دله دیشیرده، هر مرضی که داشتشه شفاش کته.]

۵ آگارک، مردکی به که سی و هشت سال علیل به. ۶ وختی عیسی آ مردکش آگا
خوته بینده، بزانشه که پر وقته واریه، آوک آپرسسشه: «گره شفا آرگیری؟»
۷ علیله مردکه عیسی نه باته: «آقا، کسی ندارم که وختی او تکان خره، من درنه
حوضه دله، و تا اِشتن آراسنم آگا، ای نفر چمن پرانتر دیشیه او دله.» ۸ عیسی
آونه باتشه: «بیض، اشته یاگا آپرچین و راه دِگن.» ۹ آ مردک ه لحظه شفاش
بکته و اِشتن یاگاش آپرچی، و را دگس.

آ روج، یهودیان مقدس شنبه روج به. ۱۰ پس یهودیان شفا گته مردکنه شان
باته: «آوری مقدس شنبه روجه و ته شرعا اجازه نداری اشته یاگا آپرچینی و
پیری.» ۱۱ آما آ مردکه جواو بدا: «آ کسی که منش شفا دیم منش واته، اشته
یاگا آپرچین و را دِگن.» ۱۲ آوکشان آپرسس: «آ کسی که تنه باتشه اشته یاگا
آپرچینی و را دگنی، کی به؟» ۱۳ آما آ شفا کته مردکه نزانسده آکیه، چون عیسی
آگاره جمعیت میانک غیب آبی به.

۱۴ گملی پش، عیسی آ مردکش معبدک بینده و آونش باته: «دیس اِسا رچ
آبیش، د گناه مکه تا چمه بدتر اشته سر مایه.» ۱۵ آ مردک بشه و یهودیان
باته: «آ کسی که منش شفا دیم، عیسی اِسه.»

۱۶ چمه واسنه به که یهودیان عیسیشان اذیت آزار کرده، چون یهودیان
مقدس شنبه روجک ایزنه کارش کردند. ۱۷ آما عیسی جواب اِم به که «چمن
په حلا کار کرد، از نی کار کرم.» ۱۸ چمه واسنه، یهودیان پرتتر رایشان به آوه
بوکوشنده، چون نه فقط یهودیان شنبه قانونش اِشکسه، بلکم حتی واتردشه
خدا چمن په اِسه و اِشتنش خدا نه برابر کردرده.

۱۹ عیسی آوانش باته: «حقیقتا، شاما نه واجم، که زا اِشتنک کاری نِتانه بکره
مگم کارانی که بینه چه په انجام دیر؛ چون هر کاری په کره، زا نی هجوره کره.
۲۰ چون که په، زا نه خشه و هر کاری اِشتن کره آوه آمانه و امانکین پيله تر کاران

آوه آمانه تا شاما مات ببا. ^{۲۱} چون ایزه زه که په مَرْدَان زنده کره و آوان زندگی آدیه، زا نی هر کسی که بگوشه، زندگی آدیه. ^{۲۲} و په کسی داوری نگره، بلکم همه‌ی داوری کارش درسمارده زا. ^{۲۳} تا همه‌ی مردم زا حرمت بِنینده، ایزه زه که پییر حرمت نینده. چون کسی که زا حرمت نِنیه، په‌ای که آوش خرسانسِه نی حرمت نییش نیه. ^{۲۴} حقیقتا، شاما نه واجم، هر کسی که چمن لاوه بشنوه و کسی که منش خرسانسِم ایمان بوعره، زندگی ابدی داره و داوری را نایه، بلکم مرگ نه شی به زندگی. ^{۲۵} حقیقتا، شاما نه واجم، زمانی آرسه، بلکم اِسایه، که مرده آدمه خدا زا صصه آشنونده و کسانی که گوش آدینده، زنده آبینده. ^{۲۶} چون ایزه زه که په اِشتنک زندگی داره، زا نی آدیشه که اِشتنک زندگی بداره، ^{۲۷} و اِم اقتدارش نی آوه آدیه که داوری نی بکره، چون آ انسانه زا یه. ^{۲۸} اِم لاوانک تعجب مکر، چون زمانی آرسه که همه‌ی آوانی که قبر دلکنده، چوه صصه آشنونده و قبرک براینده. ^{۲۹} آ کسانی که چاکه کارشان کرده، زنده آبینده که زندگی بکرنده، و کسانی که بده کارشان کرده، زنده آبینده تا داوری بیبینه. ^{۳۰} از اِشتنک نِتانم کاری بکرم، بلکم بنا به اچی ای که آشنوم داوری گرم و چمن داوری عادلانیه، چون چمن گوسه پشه نییم، بلکم آ کسی گوسه پَشِکِم که منش خرسانسِم.

« ^{۳۱} آگم از اِشتن چمن درباره شهادت بدیم، چمن شهادتی اعتبار نِداره ^{۳۲} اما علوده کسی اِسِه که چمن درباره شهادتی دَیه و از زانم چه شهادتی چمن درباره معتبر اِسِه. ^{۳۳} شاما کسانی بخرسانسِرانه یحیی وَر و آ حقیقته را شهادتیش ببا. ^{۳۴} نه اِم که از انسانه شهادته قبول بکرم، بلکم اِم لاوان واجم تا شاما نجات پیدا بکرا. ^{۳۵} یحیی تعمید دهنده چیروپی به سوزان و پر نور، و شاما رایران به کملی ای چوه نورک شاد ببا. ^{۳۶} اما شهادتی که از دارم یحیی شهادتک پیلِه تره، چون کارانی که پییر من درسمارده تا اوجرم، یانی هِم کارانی که گدرم، چمن درباره شهادت دینده که په منش خرسانسِم. ^{۳۷} و هه په ای که منش خرسانسِم، اِشتن چمن درباره شهادت دَیه. شاما هرگز چوه صصران آشنوسه نی و چوه دیمران وینده نی ^{۳۸} و چوه کلام شاما ساکن نی، چون به کسی که آوش خرسانسِه ایمان ندارا. ^{۳۹} شاما مقدس نیوشته هان دقتنه بررسی کرا، چون ایزه زانسرا چوه واسطنه زندگی ابدی دارا، با اِم که اِم نیوشته چمن درباره شهادت دیرنده. ^{۴۰} اما حلا نی رایران نییه بایا چمن ور تا ابدی زندگی بدارا.

« ^{۴۱} از شکوه و جلاله انسانک قبول نکرم، ^{۴۲} اما شاما چاک آزانم که خدا

محبته شاما دلیک ندارا. ^{۴۳} از چمن پییر نامنه بامم، اما شاما من قبول نکرا. اگم علوده کسی اِشتن نامنه بایه، اوه قبول کرا. ^{۴۴} چُنجوره تانا ایمان بوعرا وقتی که شاما هندیگرک شکوه و جلاله قبول کرا، اما شکوه جلاله پشدنه نییران که خدای یگانه طرفنه آیه؟ ^{۴۵} ایزه مزانا که ازم شاما په پرانک متهم کرم؛ شاما متهم کرار موسی پیغمبر اِسّه، هه کسی که اوران امید دوسّه. ^{۴۶} چون اگم موسی ران ایمان داشته، منران نی ایمان آورده، چون که موسی نی چمن درباره نیوشتشه. ^{۴۷} اما اگم چوه نیویشته هان باور ندارا، چُنجوره تانا چمن لاوان باور بکرا؟»

۶

عیسی پنج هزار نفر غذا آدیه

^۱ چنده پش، عیسی بشه دریاچه‌ی جلیله اَدیم را که هه دریاچه تیریه اِسّه. ^۲ پره جماعتی چه پشدنه بشنده، چون علامت و معجزانی که مریشان شفا دیینش آمانسرده، ویندشان به. ^۳ عیسی اَشّه تپه‌ای کفا و اِشتن شاگرداننه اگا بِنِشت. ^۴ یهودیان پَسَخ عید نزدیک به. ^۵ وختی عیسی دییشته و بیندشه که پره جماعتی چوه ور آمییرنده، فیلیپس نه باتشه: «کارنده نان بِخِرام تا اِم مردم بخرنده؟» ^۱ اِمش باته تا فیلیپسه امتحان بکره، چون اِشتن چاک زانسردهشه چه که بگه. ^۷ فیلیپسه جووا بدا: «دویست دینار نان نی بِخِرام چوان کفاهه نَدیه، حتی اگم هر کامین فقط ای گملی بخرنده.» ^۸ ایگله علوده شاگرد که چه نام آندریاس به، و شمعون پطرسه برا به، باتشه: ^۹ «کوله ای اِنگاریه که پنج گله یوینه نان و دو گله مای داره، اما اِم جماعته را چه کره؟» ^{۱۰} عیسی باته: «مردمه بنشانا.» اگارک سبزه پر به. پس اوه بنشتنده و مردکان حدوداً پنج هزار نفر بنده. ^{۱۱} آدمی عیسی نانش اکتنده و شکر کردنه پَش، ا کسانی که نِشته بنده میانه آبخشسشه، ایزه نی ماییش، هه اندازه ای که گوسشانه. ^{۱۲} وختی بخردشانه و سیر آبنده، عیسی اِشتن شاگرداننه باته: «نانه خوردان پیدا آگیرا تا چیزی هدر مَشی.» ^{۱۳} پس اوه نانه خوردشان پیدا آکته و ا پنج گله یوین نانان باقیماندک که جماعته خرده به، دونزده گله سَب فِت آبه.

^{۱۴} وقتی مردم علامت و معجزه ای که عیسی کرده به بیندشانه، باتشانه: «راس راسینه که آه پیغمبریه که گه بایه اِم دنیا.» ^{۱۵} عیسی وختی بزانشسه که مردم رایشانه اوه بیگیرنده، زورنه پادشاه بکرنده، اگردنه بشه و هنی تینا بشه

کوه.

عیسی مَتَن او سرک

^{۱۶}نمسیره دم، عیسی شاگرده بامنده دریاچه طرف ^{۱۷} و دِنشتنده قایقک، بشنده دریاچه آدیم، شهر گفرناحومه طرف. هوا تاریک آبییه به، اما عیسی هلا نامییه به چوان وَر. ^{۱۸} اِم موقعک، دریا طوفانی بیبیا چون تند باهادی آمیرده. ^{۱۹} وقتی حدودا ای فرسخ پاروشان بیزی، عیسی شان بینده که دریاچه سر مَتَر و قایقه نزدیک آبیر. پس زهله ترک آبنده. ^{۲۰} اما عیسی آواننه باتشه: «از اِم؛ مترسا.» ^{۲۱} آدمی رایشان به آوه دنشاننده قایقک، که قایقه ه لحظه آرسسا ه یاگایی که رایشان به بیشینده.

از، نان زیندگی بخش اِسِم

^{۲۲}صباینه روج، جماعتی که دریاچه اَدیمک مانده بنده، بیندشانه که فقط ایگله قایق اگارک اِسِه، و زانسرِدشانه که عیسی اِشتن شاگردانه ا قایقک دِنشته نی، بلکم شاگرده تینایی شییه بنده. ^{۲۳} آدمی علوده قایقان تیریه دریاچه بامنده و آ یاگایی نزدیکی آرسسنده که اگارک خداونده شکرگذاریه پَش، نانشان خَرده به. ^{۲۴} پس وختی جماعت بزانسشانه که نه عیسی آگاریه و نه چه شاگرده، ا قایقانک دِنشتنده و پشنده کفرناحوم تا عیسی پشه بگردنده.

^{۲۵} وختی عیسی شان دریاچه اَدیمک بینده، آونه باتشانه: «استاد، کینی ته بامش یا؟» ^{۲۶} عیسی جواو بدا: «حقیقتا، از شاما نه واجم، چمن پشه گردا، نه علامت و معجزانی واسنه که ویندرانه، بلکم آ نانی واسنه که بخردرانه و سیر آبران. ^{۲۷} کار بکرا، اما نه خوراکي واسنه که از بین شی، بلکم خوراکي واسنه که تا ابدی زندگی مانه، خوراکي که انسانه زا شاما آدییه. چون خدایی که په اِسِه اِنسانه زاش تاییدیه مهر زیه.» ^{۲۸} آدمی آوکشان آپرسس: «چه گه بکرام تا خدا کارمان انجام دییه بیی؟» ^{۲۹} عیسی جواو آداه: «خدا کار اِمه، به کسی که خرسانسشه ایمان بوغرا.» ^{۳۰} آوان عیسی نه باتشانه: «چه علامت و معجزه ای چاما را کری تا چوه ویندنه ته باور بکرام؟ چه معجزه ای کری؟ ^{۳۱} چاما اجداد بیابانک، مَتّا، آ نانی که آسماننه وارِسِه بخردشانه، آجوره که مقدس نیویشته هانک نویشته بیه: ”موسی آسماننه آوانش نان آدا تا بخرنده.“ ^{۳۲} عیسی جواو بدا: «حقیقتا، شاما نه واجم، موسی نیه که آ نانش آسماننه آداه شاما، بلکم چمن په یه که حقیقیه نانه آسماننه آدییه شاما. ^{۳۳} چون خدا

نان آوییه که آسمانه جیر بامه، و دنیا زندگی بخشه.»^{۳۴} آوان باته: «آقا، اِم نانه همیشه آما آده.»^{۳۵} عیسی آواننه باته: «آز نانی اِسَم که زندگی بخشه. هر کسی بایه چمن ور، هرگز وشیر نیی، و هر کسی من ایمان بوعره هرگز تشیر نیی.^{۳۶} اما ایزه که شاما نه باتمه، هر چند منران بیندم، اما حلا ایمان ناورا.^{۳۷} همه ی کسانی که په من آدییشنده، آینده چمن ور؛ و آ کسی که بایه چمن ور، آوه هرگز یَنِرکرم.^{۳۸} چون از آسمانه آمییه نیم جیر تا چمن گوسه انجام بدیم، بلکم آمیمیم تا چمن خرساناره گوسه انجام بدیم.^{۳۹} و چمن خرسانار گوسه اِمه که آ کسانی که آو من آدییه، هیچ کامینه از دست مدیم، بلکم آوان قیامته روجک زنده آکرم.^{۴۰} چون چمن پییر گوسه اِمه که هر کسی که زا دیسه و آوه ایمان بوعره، زندگی ابدی بداره، و از داوریه روجک آوه زنده آگرم.»

^{۴۱} چاوش یهودیان شروع بکه چوه درباره غرغر کردن، چیه را که عیسی واتش به «آزم اَنان که آسمانه جیر آمیه.»^{۴۲} آوان باته: «مگم اِم مردک، عیسی یوسفه زا نی که آما چوه پییر و مار آزانام؟ پس چُنچوریه اِسا واتر، «آسمانه جیر آمیمیم؟»^{۴۳} عیسی جواو آدا: «هندیگرنه اینده غرغر مکر. ^{۴۴} هیچکس نِتانه بایه چمن ور مگم اِم که په ای که منش خرسانسَم آوه بوعره چمن طرف، و از قیامت روجک آوه زنده کرم.^{۴۵} پیغمبران نیویشته هانک آمییه که «همه خداک تعلیم گیرنده.» پس هر کسی خداک بشنوه و آوک تعلیم بیگیره، آیه چمن ور.^{۴۶} هیچکس پش وینده نی، مگم آ کسی که خدا طرفنه بیی؛ آوه که پش وینده.^{۴۷} حقیقتا، شامانه واجم، هر کسی که ایمان داره، زندگی ابدی داره.^{۴۸} آز آ نانی اِسَم که زندگی بخشه.^{۴۹} شاما اجداد، مَتا شان بیابانک بخه، با اِم حال بپردنده.^{۵۰} اِمه آ نانی که آسمانه نازل بیه، ایزنه که هر کسی آوک بخره، نِمره.^{۵۱} آ نانی اِسَم که زندگی بخشه که آسمانه جیر بامه. هر کسی اِم نانک بخره، تا ابد زنده مانه. نانی که از آدیمیم تا دنیا مردم زندگی بدارنده، چمن بدن اِسَه.»

^{۵۲} برکه بحثی یهودیان میانک دگس که «اِم مردک چُنچوره تانه اِشتن بدنه آدیه آما تا بخرام؟»^{۵۳} عیسی آواننه باتشه: «حقیقتا، شامانه واجم که، تا انسان زا بدنه مخرا و چوه خونه آمخرا، اِشتنک زندگی ندارا.^{۵۴} هر کسی چمن بدنه بخره و چمن خونه آخره، زندگی ابدی داره، و از قیامته روجک آوه زنده کرم.^{۵۵} چون چمن بدن حقیقی خردنی و چمن خون آخردنی حقیقی اِسَه.^{۵۶} کسی که چمن بدنه خره و چمن خون آخره، منک ساکن بی و از آوک.^{۵۷} ایزه

که په ای که زندگی دَیه منش خرسانسِم و از پییر واسنه زنده ام، ا کسی که من بَخَره چمن واسنه زنده مانه. ^{۵۸} اِم اِسِه ا نانی که آسماننه جیربامه؛ نه ا نانی شوار که شاما اجداد بخردشانه، و با اِم حال بمردنده؛ بلکم هر کسی اِم نانک بخره، تا ابد زنده مانه.» ^{۵۹} عیسی اِم لاوان زمانی باتشه که گفَرناحومه شهرک ایگله یهودیان عبادگاک تعلیمش دیرده.

پَطْرُسِه اعتراف

^{۶۰} خیلی عیسی شاگرده اِم لاوان اشنوسننه باتشانه: «اِم لاوان چتیننده، کی تانه اوان قبول بکره؟» ^{۶۱} عیسی، زانسرده که چوه شاگرده اِم لاوان واسنه غرغر کردرنده، اواننه باتشه: «چمن لاهه شاما ناراحت کردرنده؟ ^{۶۲} پس اگم بینا انسان زا بیثی کفا آیاگایی که اُولک اگا به، چه کرا؟ ^{۶۳} خدا روح اِسِه که زنده کره؛ جسم فایده‌ای نداره. لاوانی که از شامانه باتمه، روح و زندگی اِسنده. ^{۶۴} اما بعضی شاما دلک اِسنده که ایمان ناورنده.» چون عیسی صفتنه زانسیشه که کییه ایمان ناورنده و کیه ا کسی که اوه خیانت کره. ^{۶۵} و باتشه: «چمه واسنه شامانه باتمه هیچکس نتانه چمن ور بایه، مگم ا کسی که آسمانیه پییر طرفنه اوه بَخَشسه بییه بیی.»

^{۶۶} اِم لاوانه پش، خیلی چوه شاگرده اگردسنده، و د اوشان همراهی نکه. ^{۶۷} پس عیسی ا دونزده گله شاگرداننه باتشه: «شاما نی رایرانه بشا؟» ^{۶۸} شَمعون پَطْرُسِه جواو بدا: «آقا اما چیکی ور بشام؟ زندگی ابدی لاهه اشته ورک اِسنده. ^{۶۹} و اما ایمانمان آورده و زانسرهم که ته ا خدا قَدْوِسش.» ^{۷۰} عیسی چوان جواوش بدا: «مگم از شاما دونزده نفرم انتخاب کرده نیران؟ با اِم حال، ای نفر شاماک ابلیس اِسِه.» ^{۷۱} عیسی یهودا درباره، شَمعون اِسْحَریوطی زا، لاوش کردرده. چون یهودا ایگله از ا دونزه نفر به، که ای مدت پش عیسیش خیانت بکه.

۷

عیسی شی به عید خیمه آن

^۱ چمه اور، عیسی ای مدت جلیل منطقک گردسه، چون نِگوسشه یهودیک بیی، چون یهودیان رایشان به اوه بوکوشنده. ^۲ یهودیان عید خیمه، نزدیک به، ^۳ پس عیسی پراره اونه باتشانه: «انگاردنه بشه یهودیه تا اشته پیرو بیننده چه

کارانی کری،^۴ چون هر کسی که بگشه آزانسه بیبی، نوینکی کار نکره. ته که ام کاران کردری، اِشتن دنیا آمان.»^۵ چون حتی چوه براران نی اوشان ایمان ناورده به.^۶ پس عیسی آواننه باتشه: «هلا چمن وقت آرسه نی، اما شاما را هر وختی مناسبه.^۷ دنیا مردم نِتاندنه شاماک متنفر بیبینه اما منک متنفرنده، چون از شهادتی دیم که چوان کاره بدنده.^۸ شاما اِشتن عید را بشا، از [اسا] ام عید را نایم، چون چمن وقت حلا آرسه نی.»^۹ عیسی اِمش باته و جلیل منطقک پندرس.

^{۱۰} اما بعد از ام که چوه براره عیده را بشنده اورشلیم، اِشتن نی بشه، اما نه آشکارا بلکم نوینکی.^{۱۱} پس یهودیان، عید را چوه پشه گرسردنده، آپرسردشانه: «آ مردک کاریه؟»^{۱۲} و چوه درباره مردمه دلک بحث پر به. بعضی واتردشان: «چاکه مردکی اِسه.» اما بعضی واتردشانه: «نه! بلکم مردمه گمراه کره.»^{۱۳} اما چون یهودیانک ترسردنده، هیچکس چوه درباره آشکارا لاوش نکرده.

^{۱۴} عید هفته نصف اوردده به، عیسی بامه یهودیان معبد حیاط دله و شروعش بکه تعلیم دین.^{۱۵} یهودیان تعجبشان بکه، و آپرسردشانه: «ام مرد که هرگز دینش تعلیم وینده نی، چنجوره تانه اِنجوره دانشی بداره؟»^{۱۶} پس عیسی چوان جواوک باته: «چمن تعلیمه منک نینده، بلکم آ کسیه که منش خرسانسیم.^{۱۷} اگم کسی راس راسینه بگشه خدا خواسته انجام بدیه، زانه که ام تعلیم خداکه یا از اِشتنک واترم.^{۱۸} آ کسی که اِشتنک واجه، اِشتن شکوه و جلاله پشدنیه، اما آ کسی که رایشه اِشتن خرساناره جلال بدیه، راست واجه و اوک هیچ دوری نی.^{۱۹} مگم موسی پیغمبر شریعتش شاما آدیبه نیه؟ اما هلا نی شاما هیچ کامین آوان انجام ندیا. چیه را رایرانه من بوکوشا؟»^{۲۰} مردمه جواو آدا: «ته دیوزدهاش! کی رایشه ته بوکوشه؟»^{۲۱} عیسی چوان جواوک باتشه: «از ایگله کارم بکه و شاما همبلنه اوک تعجبران بکه.^{۲۲} موسی ختنه حکمش شاما آدا - البته ام موسی ک نبه بلکم قوم اجدادک به - و چمه واسنه، یهودیان مقدس شنبه روجک شاما زاران ختنه کرا.^{۲۳} اگم شنبه روجک زا ختنه کرا تا موسی شریعت مَشکنجانا، پس چیه را عصبانیران که شنبه روجک ایگله انسانی سلامتی کامل آدیبه؟^{۲۴} ظاهر نه داوری مکر، بلکم حَقنه داوری بگراه.»

مگم بی اَمسیح بیبی

^{۲۵} بعضی از اورشلیم مردم باتشانه: «مگم اِم ه کسی نییه که رایشانه آوه بوکوشنده؟^{۲۶} دیسا چُنجوره آشکارا لاهه کردر و آونه هیچی نواترنده! ممکنه قومه پیله تره واقعا زانسانان بیبی که آه هه مسیح موعوده؟^{۲۷} آما زانسرام اِم مردک کارنده آمییه، اما وقتی مسیح موعود ظهور بکره، کسی نزانه کارنده آمیه.»^{۲۸} پس عیسی وقتی معبدک تعلیم دیرده، بلند صصنه باتشه که: «من آزانا و زانسرا کارنده آمیم. اما از چمن طرفنه آمییه نیم. ا کسی که منش خرسانسیم، حقه؛ و شاما آوه آزانان.»^{۲۹} اما از آوه آزانم، چون از چوه طرفنه آمیم و او منش خرسانسه.»^{۳۰} پس آوان رایشان به عیسی دستگیر بکرده، اما هیچکس چوه را دسش دراز آنکه، چون هلا چه وقت آرسسه نبه.^{۳۱} با اِم حال، پر کسه اجماعت دلک آوشان ایمان بوعدره. آوان واترده: «وختی مسیح موعود ظهور بکره، اِم مردک پرتتر معجزه گره؟»

^{۳۲} قریسیان فرقه علما گوش آرسس که مردم دلک عیسی درباره اِنجوره لاهه لاهه اِسند. پس سران کاهنان و قریسیان، معبد نگهبانانسان بخرسانسند تا عیسی دستگیر بکرده.^{۳۳} آدمی عیسی باته: «گملی ای نی شاما نه اِسیم، و چاوش شیم چمن خرساناره ور.»^{۳۴} چمن پشه گردا، اما من نیوینا؛ و آگا که از اِسیم، شاما نتانا بایا.»^{۳۵} یهودیان هندیگرنه واتردشانه: «اِم مردک رایشه کا بیبی که آما نتانام آوه پیدا بکرام؟ رایشه بیبی یهودیانی ور که یونانیان دلک پخش و پلانده و یونانیان تعلیم بدیه؟^{۳۶} چوه منظور چه به که باتشه، ”چمن پشه گردا، اما من نیوینا؛ و آگا که از اِسیم، شاما نتانا بایا“؟»

رباری که زندگی او بخشه

^{۳۷} عید هفته آخرین روجک که عیده پیله روج بیا، عیسی بندرس و بلند صصنه باتشه: «هر کسی که تشریشه، چمن ور بایه و آخره.»^{۳۸} هر کسی که من ایمان بوعدره، آجوره زه که مقدسه نیوشته واجنده، چوه دله دلک زندگی بخشه او خانی شوار را دگنده.»^{۳۹} اِم لاوشه خدا مقدس روج درباره باتا، کسانی که آوه ایمان بوعدرنده، آوه دریافت کرده؛ چون خدا مقدس روج حلا عطا بییه نبه، چون حلا عیسی جلالش کته نبه.

^{۴۰} بعضی از جماعت، اِم لاوان آشنوسننه باتشانه: «واقعا که اِم مردک هه پیغمبر اِسه که واتش به آیه.»^{۴۱} و بعضی واتردشان: «مسیح موعود اِسه.» اما علوده گروهی آپرسده: «مگم مسیح موعود جلیله منطقنه آیه؟^{۴۲} مگم

مقدس نیوشته هان واته نی که مسیح موعود داوود پادشاه نسلک بی و بیت لحم نه ظهور کره، هه ده ای که داوود پادشا اوک زندگیش کرده؟»^{۴۳} پس مردم دلک عیسی درباره اختلاف دگس.^{۴۴} بعضیان رایشان به آوه دستگیر بکرنده، اما هیچکس چوه را دسش دراز آنکه.

^{۴۵} چاوش معبد نگهبانه آگردسنده سران کاهنان و فریسیان ور. آوان امانک آپرسس: «چیه را عیسی ران ناورده؟»^{۴۶} نگهبانان جواو آدا: «تا اِسا، کسی اِم مردکه شوار لاوش کرده نی!»^{۴۷} فریسیان باتشانه: «مگم شاما نی وزیران خَرده؟»^{۴۸} مگم قومه پيله ترانک و فریسیانک کسی اِسه که آوش ایمان آورده بیی؟^{۴۹} اما اِم جماعتک که چی ای شریعتک نزاننده، لعیننده.»^{۵۰} نیقودیموس، که پرانتر عیسی ور شیه به و ایگله فریسیانک به، باتشه: ^{۵۱} «مگم چاما شریعت کسی محکوم کره بی اِم که اوّل چه لاوان بشنوه و بزانه چش کرده؟»^{۵۲} آوان جواو آدا: «مگم ته نی جلیلیش؟ دیس و بینه که هیچ پیغمبری جلیل نه آمییه نی.»^{۵۳} چاوش هر کسی بشه اِشتن کیه.

۸

اما عیسی بشه زیتون کوه را.

زناکاره زلی بخشسن

^۲ صیبّه دم، عیسی هنی بامه معبده حیاط ک. آگاره مردم همه چوه دویره بیدا آبنده؛ و عیسی بنشته، آوانش تعلیم بدا.^۳ اِم لحظک، توراته معلمه و فریسی فرقه علما، زلی که آوشانه زنا موقع دستگیر کرده بیا بوگردشانه، و آوشانه مردم وسطک پا نیا بداشتا،^۴ عیسی نه باتشانه: «استاد، اِم زلی یه زنا موقع دستگیر بیا.^۵ موسی شریعتک چاما راش حکم کرده که ایزنه زلی سگ ددار ببینده. اِسا، ته چه واجی؟»^۱ اِمشان باته تا آوه امتحان بکرنده و چی ای، چوه محکوم کردنه را پیدا بکرنده. اما عیسی اِشتن سرش بوگرده جیر، اِشتن آنگوشتنه زمین سرک نیویشترده.^۷ ولی چون آوه هی اوکشان سؤال آپرسرده، بهشت و آوانه باتشه: «شاما دلک، هر کسی که بی گناه اِسته، اولین سِگه آوه بزنه.»^۸ و هنی دوقات آبه و زمینک نیویشترده.^۹ اِم لاوان آشنوسننه، آوه ایگله ایگله، پيله ترینک کته تا ویلی آگاردنه بشنده، و عیسی آزلی نه که وسطک و ندرسه بیا تینا بماند.^{۱۰} آدمی عیسی اِشتن سرش راست آکه و آزلی نه باتشه: «ای زلی، آوه کارنده؟ هیچکس تش محکوم نکه؟»^{۱۱} زلی جواو بدا: «هیچکس، ای آقا.»

عیسی آونه باته: «از نی ته محکوم نکرم. بش و دَ گناه مکه.»

از دنیا نورم

^{۱۲} عیسی هنی مردم نه لاش بکه، باتشه: «از دنیا نورم. هر کسی چمن پَشنه بایه، هرگز تاریکک نِمجه، بلکم آنوری که زندگی بخشه داره.» ^{۱۳} پس قَریسیان عیسی نه باتشانه: «ته اِشتن اِشتن را شهادتی دیری، پس اِشته شهادتی اعتباری نداره.» ^{۱۴} عیسی چوان جواوک باته: «حتی اگم از اِشتن اِشتن را شهادتی آدیم، چمن شهادتی اعتبار داره، چون از زانم که کاردنه آمییم و کا شیرم. اما شاما نِزانا از کاردنه آمییم و کا شیرم. ^{۱۵} شاما انسانیه فکران نه داوری کرا، اما از کسی داوری نکرم. ^{۱۶} ولی حتی اگم نی داوری بکرم، چمن داوری درست اِسته، چون تینا نییم، بلکم په ای که منش خِرسانسِم نی منه اِسه. ^{۱۷} شاما شریعتک نویشته بییه که دو گله شاهده شهادتی اعتبار داره. ^{۱۸} از اِشتن اِشتن را شهادتی دیم، و په ای نی که منش خِرسانسِم، چمن درباره شهادتی دیه.» ^{۱۹} آدمی عیسی نه باتشانه: «اِشته په کارییه؟» عیسی جواو بدا: «شاما، نه من آزانا و نه چمن په. اگم مزان آزانسه چمن په ران نی آزانسه.» ^{۲۰} عیسی اِم لاوانش آدمی باتنده، که معبده خزانه دلک مردمش تعلیم دیرده. اما هیچکس آوش دستگیر نکه، چون حلا چه وقت آرسه نبه.

^{۲۱} چاوش عیسی هنی آوان نه باتشه: «از شیم و شاما چمن پشه گردا، اما شاما اِشتن گناک مرا. اگا که از شیم، شاما نتانا بایا.» ^{۲۲} پس یهودیان باتشانه: «مگم رایشه اِشتن بوکوشه که واجه "اگا که از شیم، شاما نتانا بایا"؟» ^{۲۳} عیسی آواننه باته: «شاما زمینی اِسران، و از آسمانی. شاما اِم دنیا کین اِسران، اما از اِم دنیا کین نییم. ^{۲۴} شامانم باته که شاما اِشتن گناهانک مرا، چون اگم ایمان موعرا که از اِسم، شاما اِشتن گناهانک مرا.» ^{۲۵} پس عیسی نه باتشانه: «ته کییش؟» عیسی جواو بدا: «هه کسی که صِفتنه شاما نه باتمه. ^{۲۶} پر چییان دارم که شاما درباره باجم و شاما محکوم بکرم. اما آ کسی که منش بَخِرسانسِم، حق اِسه و از آ چیانی که اوکم اِشنوسه، دنیانه واجم.» ^{۲۷} آوان نزانس که آسمانیه پیر درباره آواننه لاوه کردر. ^{۲۸} پس عیسی آواننه باته: «وقتی که انسان زا چو سر کفا برا، آدمی زانا که از اِسم و اِشتنک کاری نکرم، بلکم فقط چی ای واجم که پیر من آموته. ^{۲۹} و آ کسی که منش خِرسانسِم، منه اِسه. آ من تینا نرزه، چون از همیشه آچی که آوه خش آیه، انجام دیم.» ^{۳۰} اِم لاواننه، خیلان

عیسی شان ایمان بو کرده.

حقیقت شاما آزاد کره

۳۱ چاوش عیسی یهودیانی که آوشان ایمان آورده به نه، باتشه: «اگم چمن کلامک بندرا، واقعا چمن شاگرد با. ۳۲ و شاما حقیقته آزانا، و حقیقت شاما آزاد کره.» ۳۳ آوان جو او آدا: «آما ابراهیم پیغمبره نسل اسمان و هرگز کسی نوکر نیمان. پس چُنجوریه که ته واجی آما آزاد بام؟» ۳۴ عیسی جو او بدا: «حقیقتا، شاما نه واجم، کسی که گناه کره، گناه نوکره. ۳۵ نوکر کییک همیشه نمانه، اما زا همیشه کییک مانه. ۳۶ پس اگم زا شاما آزاد بکره، حقیقتا شاما آزاد با.

۳۷ از زانسریم که ابراهیم پیغمبره خُردنران، اما رایرانه من بوکوشا، چون چمن کلام شاماکی یاگپی نداره. ۳۸ از آ چپانی کی لاهه کردیم که چمن پییرکم وینده و شاما آ چی که شاما پییرکران آشنوسه، انجام دیا.» ۳۹ آوان باته: «چاما جد ابراهیم پیغمبره اِسِه.» عیسی باته: «اگم ابراهیم خُردنان بران، ابراهیمه شوار ران کار کرده. ۴۰ اما شاما رایرانه من بوکوشا؛ و از آ کسی اِسِم که ا حقیقتی که خدایم آشنوسه شاما نه باتمه. ابراهیمه اِنجوره کار نکه. ۴۱ اما شاما شاما پییر کاران انجام دییرا.»

آوان باته: «آما حرامزاده نییه مان! ایگله په دارام که ه خدا اِسِه.» ۴۲ عیسی آوان نه باته: «اگم خدا شاما په به، منه خَش بران، چون از خدا طرفنه آمییم و اِسا اِنگارک اِسِم. از اِشتن طرفنه آمییه نییم، بلکم آوه من خرسانسِم. ۴۳ چیه را چمن لاوان نفهمسرا؟ چمه واسنه که نتانا چمن لاوان توع بو عرا. ۴۴ شاما شاما پییر ابلیس کین اِسِران و چوه گوسه چیان انجام دییرا. ا صِفْتنه آدمه کوش به و حقیقتنه کاری شی نداشته، چون هیچ حقیقتی اوک دینی. هر موقع دوری واجه، اِشتن ذاتک واجه؛ چون که دوریه واجینه و همه ی دوریه واجینان په اِسِه. ۴۵ اما شاما چمن لاهه باور نکرا، چمه واسنه که حقیقته شامانه واجم. ۴۶ شاما کامین گله تانه من ایگله گناهی را محکوم بکره؟ پس اگم حقیقته شامانه واترم، چیه را چمن لاهه باور نکرا؟ ۴۷ کسی که خدایم اِسِه، خدا کلامه قبول کره؛ اما شاما قبول نکرا، چون که خدایم نییران.»

ابراهیمک پران تر از اِسبم

۴۸ یهودیان عیسی جو اوک باتشانه: «آما درست نواتمانه که سامریش و دیو

داری؟»^{۴۹} عیسیٰ جواو بدا: «از دیوزده نییم، بلکم چمن پیر حرمت نییم، شاما من بی حرمتی کرا. ^{۵۰} با اِم که از شکوه و جلاله پشه نییم. اما کسی اِسِه که چوه پشه اِسِه و داوری اونه اِسِه. ^{۵۱} حقیقتا، شاما نه واجم، اگم کسی چمن کلامه انجام بَدیه، تا ابد مرگه نیوینه.»^{۵۲} یهودیان اونه باتشانه: «اِسا ده آما زانام که ته دیوزده اش! ابراهیم پیغمبر بمرده، پیغمبران نی بمردنده و با ام حال ته واجی، «اگم کسی چمن کلامه انجام بَدیه، تا ابد نمره!»^{۵۳} مگم ته چاما پیترک ابراهیمک نی پيله ترش؟ ا بمرده، و پیغمبره نی بمردند. اِشتن کی زانسری؟»^{۵۴} عیسیٰ باته: «اگم از اِشتن شکوه و جلال بَدیم، چمن شکوه و جلال ارزشی نداره. ا کسی که من جلال ديه، چمن په اِسِه، ه کسی که شاما واجا، چاما خدایه. ^{۵۵} هر چند شاما اوه اِنزانا، اما از اوه آزانم. اگم باجم اوه آزانم، شاما شوار دوریه واجین بيم. اما از اوه آزانم و چوه کلامه انجام ديم. ^{۵۶} شاما په ابراهیم پیغمبر شادی گردشه که روجی من بینه؛ و اوش بینه و شاد آبه.»^{۵۷} یهودیان اونه باتشانه: «حلا پنجاه سالین نداری و ابراهیم وینده؟»^{۵۸} عیسیٰ اوان نه باتشه: «حقیقتا، شامانه واجم، پیش از اِم که ابراهیم پیغمبر بیی، از اِسِم!»^{۵۹} پس سیگشان آکته تا اوه سیگ ددار بکرنده، اما عیسیٰ اِشتنش نُوین آکه و معبدک برشه بر.

۹

عیسیٰ مادر زاد کور شفا ديه

^۱ وقتی که عیسیٰ را نه شیرده، مادر زاد کوری بیندشه. ^۲ چه شاگرده اوک آپرسسشانه: «استاد، گناه کیکه که اِم مردک کور دنیا آمییه؟ چه اِشتن کینه یا چه پیر مار کین؟»^۳ عیسیٰ جواو بدا: «گناه نه چه کین، و نه چه پیر مار کین؛ بلکم اِنجوره ببه تا خدا کاران اوک آشکار بیینده. ^۴ تا روج اِسِه گه چمن خرساناره کاران انجام بدیام؛ شو دِگِتر، که کسی نِتانه شوک کار بگره. ^۵ تا وقتی که از دنیاک اِسِم، دنیا نورم.»^۶ اِمش باته و گلکش چاف آرکرد، زقش رچ آکه و ا زقش مردکه چشمانک آسو^۷ و اونس باته: «بش سیلوحام حوضک بوشور. سیلوحام یعنی 'خرسانار'.» پس ا کور مردک بشه و بوشوششه، اگاردنه بینا آگردس.

^۸ قونشوان و کسانی که پرانتر ا مردکشان گدایی کردن موقع وینده به، آپرسسشانه: «مگم اِم هه مردکی نییه که نِشته و گداییش کرده؟»^۹ بعضی

باتشانه: «هه إسه.» بعضی نی باتشانه: «أوه آشی.» اما مردکه همش واترده: «از هه مردک إسم.»^{۱۰} پس، اوک آپرسسشانه: «چُنجوره إشته چشمه آبنده؟»^{۱۱} او جوو بد: «مردکی عیسی نام، زقی رچش آکه و چمن چشمان سر آسوشه و باتشه " بشه شیلوحام حوضک بوشور." پس بَشَم، بوشوسمه و بینا بېم.»^{۱۲} اوک آپرسسشانه: «أ مردک کاریه؟» جوووش بد: «نِزانسرم.»

^{۱۳} پس أ مردک که پرانتر کور به، بوگردشانه فریسی فرقه علما ور.^{۱۴} أ روج که عیسی زَقش رچ آکرده به و چه چشمش آکرده بنده، یهودیان مقدسه شنبه روج به.^{۱۵} پس فریسیان نی اوک آپرسسشانه که چنجهوره ویندر. أ مردکه جوو بد: «أ چمن چشمان سرکش زقی آسو و بوشوسمه و إسا ویندرم.»^{۱۶} بعضی از فریسیان باتشانه: «أ مردک خدا طرفنه نی، چون مقدسه شنبه روجه قانونه عمل نکره.» اما بعضی باتشانه: «چُنجوره کسی که گناهکاره تانه إنجوره علامت و معجزانی بکره؟» و چوان دلک اختلاف دگس.^{۱۷} پس هنی آ کوره مردکک آپرسسشانه: «ته إشتن چوه درباره چه واتری؟ چون آشته چشمش آکرده.» جوووش بد: «أ ایگله پیغمبری إسه.»

^{۱۸} اما سران یهودی حلا باورشان نداشته که آ کور به و بینا بییه، تا إم که أ مردکه په ماشان داد بکه^{۱۹} و اوانک آپرسسشانه: «إم شاما زا إسه، هه کسی که واترا کور دنیا آمییه؟ پس إسا چُنجوره تانسر بینه؟»^{۲۰} مردکه په ما جوووشان آدا: «أما زانسرام که إم چاما زا إسه، و زانسرام که کور دنیا آمییه.^{۲۱} اما إم که إسا چنجهوره ویندر، و یا کی چه چشمش آکرده، أما نزانسرام. إشتنکش آپرسا. آ یگیه، و إشتن درباره إشتن تانه لاوه کردن.»^{۲۲} أ مردکه پییر مار چون یهودیانک ترسردنده ایزشان باته. چون یهودیان پرانتر واته به هر کسی اقرار بکره عیسی هه مسیح موعوده، أوه عبادتگاک برکردنده.^{۲۳} چمه واسنه به که چوه پییر مار باتشانه، «أ یگیه؛ إشتنکش آپرسا.»

^{۲۴} پس هنی أ مردکشان که پرانتر کور به، داد بکه، و آونه شان باته: «شکوه و جلال آده خدا را! أما زانسرام که أ مردک گناهکار إسه.»^{۲۵} أوه جوو بد: «چوه گناه کار بیینه نزانسرم. فقط ای چی ای زانسرم، و إم که کور بَم، و إسا ویندرم.»^{۲۶} فریسیان آمدکک آپرسسشانه: «تِنه چش بکه؟ چنجهوره إشته چشمش آکرده؟»^{۲۷} جوووش بد: «من که شاما نه باته، اما شاما گوش آنیدیرا؛ چیه را رایرانه هنی بشناوا؟ مگم شاما نی رایرانه چوه شاگرد ببا؟»^{۲۸} اوان أ مردکشان دشمن بد، باتشانه: «ته إشتن چوه شاگردش! أما موسی پیغمبره شاگردمان.

۲۹ اما زانسران خدا موسی نه لاوش کرده. اما ام آدم، زانسران کارنده آمییه.»
 ۳۰ آ مردکه چوان جواوک باتشه: «عجیبه! شاما زانسران کارنده آمییه؟ با ام که
 او چمن چشمش آگردنده. ۳۱ اما اما زانسران که خدا گناهکاران دعا گوش
 آندیه؛ اما اگم کسی خدا پرست بیبی و چوه گوسه انجام بدیه، خدا چوه دعا
 گوش آدییه. ۳۲ دنیا صفتنه تا اسا هرگز آشنوسه بییه نیه که کسی کور مادرزاده
 چشمش آکرده ببیند. ۳۳ اگم ام مردک خدا طرفنه نیه، نتانسه کاری بکره.»
 ۳۴ آوان آ مردکه جواوک باتشانه: «ته سر تاپا گناهک دونیا آمییش. اسا، ته اما
 درس دیری؟» پس آوشان آگادرنه برکرد.

۳۵ وختی عیسی بَشَنوسه که آ مردکشان برکرده، آوش پیدا بکه و آوکش
 آپرسس: «انسان زا ایمان داری؟» ۳۶ آ مردکه جواو بدا: «آقا، باج آ کیه که از
 اوه ایمان بو عرم.» ۳۷ عیسی آونه باته: «ته آور وینده! هه کسی که اسا تینه لاه
 کرد.» ۳۸ آ مردکه باته: «آقا، ایمان دارم.» و چوه پرانکش سجده بکه.
 ۳۹ عیسی باته: «از داوری کردنه را آمییم ام دنیا، تا کسانی که کورنده بیننده و
 کسانی که وینده کور ببینده.» ۴۰ بعضی از فریسی فرقه علما که آونه بنده،
 وختی امشان بشنوس، آپرسسشانه: «آما نی کورمان؟» ۴۱ عیسی آوانه باته:
 «اگم کور بران تقصیران نداشتنه؛ اما اسا واترا وینا، تقصیر کار باقی مانا.

۱۰

از چاکه شوانه اسم

«حقیقتا، شاما نه واجم، آ کسی که برنه دِمَشی پَسان آخور دله؛ بلکم
 دیوارنه آشی کفا تا علوده راهینه بایه دله، دزد و راهزن اِسِه. ۲ اما آ کسی که برنه
 دله بایه، پَسان شوانه اِسِه. ۳ دربان، بره چوه را آکره و پَسه چه صصه
 آشنونده؛ آ اِشتن پَسان چوان نامنه داد کره، و آوان برآورده بر. ۴ وختی همه ی
 اِشتن پَسان برآورده بر، چوان پَراننه شی و پَسه چه پشدنه شینده، چون چه
 صصه آزاننده. ۵ آوان خلک پشه نیشینده، بلکم آوک دَوَزنده، چون خلکان
 صصه آزاننده.»

۶ عیسی ام مثلشه چوان را باتا، ولی آوان زانسه که آوانه چه واتر.
 ۷ پس عیسی هنی آوان نه باتشه: «حقیقتا، شاما نه واجم، از پَسان راه، 'بر'
 اِسْم؛ ۸ کسانی که چمن پرانتر آمیینه، همبلنه دزد و راهزن اِسنده، اما پسه
 چوان صصشان گوش آنکه. ۹ از 'بر' اِسْم؛ هر کسی چمن رانه بایه دله نجات

پیدا کره، آیه دله و شی بر و واشه جار پیدا کره. ^{۱۰} دزد فقط آیه که بدزه و بوکوشه و نابود بکره؛ از آمییم تا آوه زندگی بدارنده و اوک فراوانی نه بدارنده. «^{۱۱} از چاکه شوانه اسم. چاکه شوانه اِشتن جانه پسان راک نیه. ^{۱۲} مزدور، ایگله شوانه نیبه و پسه نی چه کین نینده، وقتی بینه که ورگ آمییر، پسان هرزه و دوزه و ورگه حمله کریه و آوان لاشت آگریه. ^{۱۳} مزدور دوزه، چون که مزدوره و پسان فکرک نیبه. ^{۱۴} از چاکه شوانه اسم. از چمن پسان آزانم و چمن پسه نی من آزاننده، ^{۱۵} آجوره زه که په من آزانه و از پییر آزانم. از چمن جانه پسان راک نیم. ^{۱۶} از هنی علوده پسان نی دارم که ام آخور کین نینده. آوان نی گه بوعرم و آوه چمن صصه گوش آدینده. تا آدمی ایگله سوری بیبینه ایگله شوانه نه. ^{۱۷} په، چمه واسنه منه خشه که از چمن جانه آدیم تا آوان پس آرگیرم. ^{۱۸} هیچکس آوه منک آنرگیره، بلکم از چمن میلنه آوه آدیم. اختیار دارم آوه آدیم و اختیار دارم آوه هنی پس آرگیرم. ام حکم چمن پییرکم آرکته.»

^{۱۹} ام لاوان واسنه، هنی یهودیان میانک اختلاف دگس. ^{۲۰} پر کسه آوانک باتشانه: «آ دیوزده و دلویه؛ چیه را چوه لاوان گوش آدیا؟» ^{۲۱} اما بعضی باتشانه: «امه ایگله دیوزده لاوه نینده. مگم دیو تانه کور آدمان چشمه آره؟»

از و په ایگله اسمان

^{۲۲} عیده وقفِ موقع اورشلیم شهرک آرسه به. زمستان به ^{۲۳} و عیسی معبد دلک، سلیمان پادشاه ایوانک مترده. ^{۲۴} یهودیان چوه دویره پیدا آبنده و باتشانه: «تا کینی رایره اما شک و تردیدک نیا بداری؟ اگم مسیح موعود استش، آچق آمانه باجه.» ^{۲۵} عیسی جواو بدا: «شامانه باتمه، اما باور نکرا. آ کارانی که از چمن پییر نامنه کرم، چمن درباره شهادتی دینده. ^{۲۶} اما شاما ایمان ناورا، چون چمن پسانک نییران. ^{۲۷} چمن پسه چمن صصه گوش آدینده، از آوان آزانم و آوه چمن پشه آینده. ^{۲۸} از آوان زندگی ابدی بخشم، و آوه هرگز هلاک نیبینه. کسی نتانه آوان چمن دسک آرگیره. ^{۲۹} چمن په که آوش من بخشسنده همانک پيله تره، و هیچ کس نتانه آوان چمن پییر دسک آرگیره. ^{۳۰} از و په ایگله اسمان.»

^{۳۱} آدمی هنی یهودیان سگشان آکته تا آوه سگ ددار بکرنده. ^{۳۲} عیسی آواننه باتشه: «چمن پییر طرف نه پر چاک کارم شامام آمانسنده. جوان کامینه واسنه رایرانه من سگ ددار بکرا؟» ^{۳۳} یهودیان جواو آدشانه: «چاکه کار واسنه ته

سِگ ددار نکرام، بلکم چمه واسنه که کفر واتری، چون انسانش و اِشتن نه خدا واتری.»^{۳۴} عیسی چوان جواوش بدا: «مگم شاما توراتک نیویشته بییه نی که «واتمه، شاما خدایان اِسران»؟^{۳۵} اگم خدا کسانینه که چوه کلامه آوان آرسه، «خدایان» واتر- و هیچ کامین مقدس نیویشته باطل نیبینه -^{۳۶} چُنجوره تانا کسی نه که په وقف کردشه و خرسانسشه به ام دنیا، باجا «کفر واتری» فقط چمه واسنه که باتمه خدا زا اسم؟^{۳۷} اگم چمن پیر کاران انجام نِدم، پس من ایمان موعرا.^{۳۸} اما اگم آوان انجام دیم، حتی اگم من ایمان نورا، آ کاران ایمان بورا، پزانا و بفهما که په منک اِسه و از پیرک.»^{۳۹} آدمی هنی رایشان به عیسی دستگیر بکرنده، اما عیسی چوان دستک دوشته.

^{۴۰} چاوش هنی بشه اُردن رباره اَدیم، اگا که یحیی پرائتر غسل تعمیدش دسه بشه و اگارک بندرس.^{۴۱} خیلی کسه بامنده چوه وَر. آوان واترده: «یحیی هیچ علامت و معجزه ایشی نکرده، اما هر چی اِم مردک درباره باتشه، راست به.»^{۴۲} و خیلی کسه اگارک عیسی شان ایمان بوعدره.

۱۱

ایلعازر مردن

^۱ مردکی ایلعازر نام مریض به. ایلعازر اهل بیتِ عَنُیا به، ه دهی که مریم و چوه خوعه مارتا اگارکاشان زندگی کرده.^۲ مریمه ه زلی ای بیبا که خداونده لنگانکش عطر آسو و اِشتن گیسسه هان نه اوش خشک آکردنده. اِسا چوه برا ایلعازر مریض آبیبه به.^۳ پس ایلعازر خوعره عیسی راشان پیغام بخرسانس، باتشانه: «آقا، اِشته عزیزه رفق مریضه.»^۴ اما وختی عیسی اِم خبرش بشنوس، باتشه: «اِم مریضی مرگنه اونوجره، بلکم خدا شکوه و جلال را اِسه، تا خدا زا چه واسطه نه جلال بیگیره.»^۵ عیسی، مارتا و چوه خو و ایلعازر نه خَش به.

^۶ پس وختی بشنوسشه که ایلعازر مریضه، دوروج نی آیاگایی که به، بندرس.

^۷ چاوش اِشتن شاگردان نه باتشه: «بایا هنی بشام یهودیه منطقه.»^۸ چوه شاگرده باتشانه: «استاد، پر وقت اُورده نی که یهودیان رایشان به ته سِگ ددار بکرنده، و ته هنی رایره بیشی اگا؟»^۹ عیسی جواو بدا: «مگم روجه، دونزده ساعت نییا؟ اگم کسی روجک بمجه، لنگشه یاگایی آنلغیه تا جیگینه، چون اِم دنیا نوره وینه.^{۱۰} اما کسی که شوک بمجه، جیگینه، چون نوری اِشتن دلک نداره.»^{۱۱} اِم لاوانه پَش عیسی شاگردانه باتشه: «چاما رفق ایلعازر خُته، اما از

شیم تا آوه بیزانم.»^{۱۲} شاگرده آونه باتشانه: «آقا، اگم خُته، چاک آبی.»^{۱۳} عیسی، ایلعازر مردنکش لاره کردرده، اما چوه شاگرده ایزه شان زانسرده عیسی منظور ایه ایلعازر خوته تا استراحت بکره.^{۱۴} آدمی عیسی آچق آوان نه باتشه: «ایلعازر مرده.»^{۱۵} و شاما واسنه شادم که آگارک نبم، تا ایمان بوغرا. اما اِسا بَشام چَوه ور.»^{۱۶} پس توما، که آونه شان دوقلو نی واته، آدرین شاگردانه باتشه: «بایا آما نی بَشام تا آونه بمرام.»

از قیامت و زیندگی اسم

^{۱۷} وختی عیسی بیت عنیا دهه آرئیس، بزانشه که چهار روجه که ایلعازر شان مقبره دلک نیه.^{۱۸} بیت عنیا ده حدوده سه کیلومتر اورشلیم نه فاصلش داشته.^{۱۹} پر یهودیانک مریم و مارتا ور آمیه بنده تا آوان، چون برا مردنه واسنه دلداری بدینده.^{۲۰} پس وختی مارتا بَشتوسشه که عیسی آگا آمیر، چوه پَران برشیا، اما مریمه کییک بندرسا.^{۲۱} مارتا عیسی نه باتشه: «آقا، اگم ته اینگا بش چمن برا نمرده.»^{۲۲} اما از زانم که اِسا نی هرچی خداک بگره، ته آدییه.»^{۲۳} عیسی مارتا نه باتشه: «اِشته برا زنده آبی.»^{۲۴} مارتا عیسی نه باتشه: «از زانم که قیامت روجک هنی زنده آبی.»^{۲۵} عیسی باتشه: «قیامت و زندگی آزم. آ کسی که من ایمان بوغره حتی اگم بمره، هنی زنده آبی.»^{۲۶} و هر کسی زنده اِسه و من ایمان داره، هرگز نمره؛ ایه باور کری؟»^{۲۷} مارتا باته: «آها، آقا، از باور دارم که ته مسیح موعود اِشش، خدا زا، ه کسی که گسه بایه اِم دنیا.»

^{۲۸} مارتا اِمشه باتا و بیشیا و اِشتن خوشه مریمه داد بگردا، نوینکینه آونش باته: «استاد اِنگاریه و ته داد کرد.»^{۲۹} وختی مریمه اِمش بَشتوسه، البحل بَهشتا و بیشیا عیسی ور.^{۳۰} عیسی ده دله دیشیه نبه، هلا آگا به که مارتا چوه ویندنه را شبیه بییا.^{۳۱} یهودیانی که مریمه کییک بنده و آوشان دلداری دیدرده، وختی بیندشانه مریمه البحل بَهشتا و بر برشیا، چوه پشدنه بشنده. ایزشان زانسرده مریمه شِیریه مقبره سر تا بیرمییه.^{۳۲} وختی مریمه آرسسا آگلی که عیسی به و آوش بینده، چوه لنگان بن دگسا و باتشه: «آقا، اگم ته اینگا بش چمن برا نمرده.»^{۳۳} وختی عیسی مریم برمسن و یهودیان که چه همراه بنده برمسنش بینده، روحک برک غمگین و پریشان ببه.^{۳۴} عیسی آپرسسشه: «ایلعازر ران کا نییه؟» باتشانه: «آقا، بوغره و بینه.»^{۳۵} عیسی بیرمس.^{۳۶} پس یهودیان باتشانه: «دیسا چنده آونه خَش به!»^{۳۷} اما بعضی باتشانه: «کسی که

کوره مردک چشمش آکردنده، نئانسنشه ایلعازر مردنه پرانه بیگیره؟»

عیسی ایلعازر زنده آکره

^{۳۸}چاوش عیسی، هنی آجوره زه که برک غمگین به، بامه مقبره سر. مقبره، غاری بیا که چه گرکشان سیگی نییه به. ^{۳۹}عیسی باته: «سِگه آگیرا.» مارتا میته خوغر باته: «آقا، اِسا د بو دگسه، چون چهار روجه مرده.» ^{۴۰}عیسی آونه باتشه: «مگم تنم نواته که اگم ایمان بداری، خدا شکوه و جلال وینی؟» ^{۴۱}پس اوان سِگشانه اکتا. آدمی عیسی آسمانه دیشته و باتشه: «په، ته شکر کرم که چمن صصر بشنوس. ^{۴۲}از زانسرده که ته همیشه چمن صصبه آشنوی. اما اِمه آ کسانی واسنه باتمه که اِنگا وندرسنده، تا ایمان بوعرنده که ته من خرسانسیم.» ^{۴۳}عیسی اِمش باته و چاوش بلند صصنه باتشه: «ایلعازر، بوره بر!» ^{۴۴}پس آمرده، دست و پا کفنک دوسته و دستمالی نه که چوه دیم دویرک آیتشان به بامه بر. عیسی اوان نه باتشه: «آوه آکرا و برزا بیثی.»

عیسی قتل توطیه

^{۴۵}پس پر کسه یهودیانک که مریمه آمیه بنده و عیسی کارشان وینده به، آوشان ایمان بوگرد. ^{۴۶}اما بعضی آوانک بشنده فریسی فرقه علما ور و کاری که عیسی کردش به، جوان را باتشانه. ^{۴۷}پس سران کاهنان و فریسیان جلسه ای بناشانه، باتشانه: «چه بکرام؟ چون اِم مردک پره علامت و معجزان کرد. ^{۴۸}اگم برزام ایزه زه پران بیثی، همه آوه ایمان آورنده، و رومه آدمه آینده، هم معبده و هم چاما ملت چاما دسک آرگیرنده.» ^{۴۹}اما ای نفر آوانک، قیافا نام، که آسالک معبده کاهن اعظم به، آوانش باته: «شاما هیچی نِزانا ^{۵۰} و فکر نکرا که شاما صلاح اِمکه که ای نفر مردم را بمره، تا اِم که همه ی ملت نابود ببینده.» ^{۵۱}اما اِم لاهو اِشتنکش نبه، بلکم چون آسالک معبده کاهن اعظم به، ایزش نبوت بکه که عیسی ملت را مره، ^{۵۲} و نه فقط ملت را، بلکم خدا خوردنان نی که دنیاک پخش آبیئنده بیدو آگیره ای بکره. ^{۵۳}پس، هه روج نه عیسی قتله توطئه شان بیچی.

^{۵۴}چمه واسنه عیسی د آشکارا یهودیان دلک نِشسه و نامسه، بلکم بشه به شهری که چه نام اِفرایم به و بیابان نزدیکیک به و اِشتن شاگردان نه آگارک بندس.

^{۵۵}وختی یهودیان عید پسخ نزدیک آبه، پره جماعتی مختلف یانگان نه عید

پران بشنده شهر اورشلیم تا پیش از اِم که عید پسخ شروع بیی رسم پاکی انجام بدینده.^{۵۶} آوه عیسی پشه گرسردنده و ایزه زه که معبده حیاطک و ندرسه بنده، هندیگرنه واتردشانه: «چه فکر کردرا؟ اصلا، عیده را نایه؟»^{۵۷} اما سران کاهنان و فریسیان دستور دییه به که هر موقع کسی بزانه عیسی کارییه، گه خبر بدیه تا عیسی دستگیر بکرنده.

۱۲

مریمه عیسی لنگان سر روعنیه عطر آرکره

^۱ شش روج پسخ عید پران، عیسی بامه بیت عَنیا ده را، آ یاگابی که ایلعازر زندگی کرده، ه کسی که عیسی اوش مردنه پش زنده آکرده به.^۲ آگارک چوه راشان سور آدا. مارتا پذیرایی گردیده و ایلعازر نی آ کسانیک به که عیسی نه سفره سرک نشته به.^۳ آدمی مریمه گران عطری خالص سُنبلک نیم لیتر قدر اکتشه و آسوشه عیسی پاچک و اِشْتَن گیسه نه عیسی لنگش خشک بکردنده، ایزه که کییه عطر بوهه نه فت آبه.^۴ اما یهودای اِسْخَریوطی، ایگله عیسی شاگردانک، که چاوش دن عیسیش خیانت بکه، باتشه:^۵ «چییه را اِم عطر ایگله کارگری سیصد روج مُزدر قدر خروتر نیه، تا چوه پول فقیران آدییه؟»^۶ یهودا اِمش باته نه چمه واسنه که چه دله فقیران را سوترده، بلکم چمه واسنش باته که دزد به؛ گروه خرچی پول کیسه چوه ورک به و یهودا اِپولک اِشْتَن راش آکته.^۷ عیسی باته: «آونه کاری مدارا! چون مریمه اِم عطرش چمن دبخاردنه روجه را نیاش داشته به.^۸ فقیره همیشه شامانه اِسنده، اما من همیشه اِشْتَن نه ندارا.»

^۹ پره جماعتی یهودیانک، وختی بَشْتَوِسْشانه عیسی آگاریه، بامنده تا نه فقط عیسی، بلکم ایلعازر نی که زنده کردش به، بیننده.^{۱۰} پس، سران کاهنان نقشه شان بکشس که ایلعازر نی بوکوشند،^{۱۱} چون باعث بییه به پر کسه یهودی بینک دیم آگاردنده و عیسی ایمان بوغرنده.

عیسی شاهانه ورود به اورشلیم

^{۱۲} تولیسیی، پره جماعتی که عید را آمییه بنده، وختی بَشْتَوِسْشانه عیسی آمیر اورشلیم،^{۱۳} نخل داره لاشان آکتنده و عیسی پران برشنده. آوان جرنه واترده:

«نجات آده!»

مبارک اِسِه اَکسی که
خداونده نامنه آیه،

مبارک اِسِه اسرائیل پادشاه!»

۱۴ آدمی عیسی خَره کره ای شی بیندا و چه سرک بنشته؛ آجوره که مقدس
نیوشته هانک نویشته بیه:

«^{۱۵} مَتَس اورشلیم! ای صَهیون کوه کیلی،

دیس اِشته پادشاه آمیر،

خره کره سرک دنشته و آمیر!»

۱۶ عیسی شاگرده اول اِم چیشان نزانس، اما وختی عیسی مَرَدنه پش زنده آبه،
ویرشان بوعدده که اِم چیان همه چوه درباره مقدس نیویشته هانک نویشته
بیه به و هجوره نی زه اُونشان بکه.

۱۷ اَجماعتی که ایلعازره داد کردن موقع مقبرک و چوه زند آبین مرده پش
عیسی نه بنده، ایزه نی زه اِم اتفاقه شهادتی شان دیرده. ^{۱۸} جماعتی که عیسی
پران برشیه بنده، چمه واسنه به که اَشنوسشان به عیسی اِم علامت و
معجزش انجام دیته. ^{۱۹} پس قَریبی فرقه علما هندیگرنه باتشانه: «دَ کاری
چاما دسک بنرایه. دیسا، تمان دنیا چوه پشه شیینده.»

بعضی از یونانیان عیسی پشدنه گرسردنده

۲۰ کسانی دَلک که عیده عبادت را آمییه بنده اورشلیم، بعضی یونانی بنده.
۲۱ آوه بامنده فیلیپس ور، که اهل شهر بیت صیداای جلیل منطقه به، و اُونشان
باته: «آقا، رایمانه عیسی بینام.» ^{۲۲} فیلیپس بامه و آندریاس نه باتشه،
وفیلیپس و آندریاس دو نفرینه بشنده و عیسی نه باتشانه. ^{۲۳} عیسی آوان نه
باتشه: «انسان زا مردن و زنده آبینه وقت آرسه. ^{۲۴} حقیقتا، شاما نه واجم، اگم
گندمه دانه خاک دلک جیمگینیه و ممریه، تینا مانیه؛ اما اگم بمریه پر بار
آوریه. ^{۲۵} کسی که اِشتن جان نه خش بیی، آوه از دس دَیه. اما کسی که اِم
دنیاک اِشتن جان نه خش مبی، آوه تا زندگی ابدی نیا داره. ^{۲۶} آ کسی که رایشه
من خدمت بکره، گه بایه چمن پشه؛ و یاگایی که از اِسَم، چمن خادم نی و اِبی.
کسی که من خِدْمَت بکره، چمن به آوه سر بلندگره.

«^{۲۷} اِسا چمن جان پریشانه. چه باجم؟ باجم، ”به! آچی ای کی گه چمن سر

بايه من نجات بده ؟“ اما از چمه واسنه ام دنيا آمييم. ^{۲۸} په، اشته نامه جلال بده!« آدمي صصي آسمان نه بامه كه: «جلالم آدييه و هني جلال ديم.»
^{۲۹} پس مردمی كه آگارک بنده و امشان بشنوس، باتشانه: «آسمانه خوری به.»
 بعضی باتشانه: «فرشتهای آونه لاوش بکه.» ^{۳۰} عیسی باته: «ام صص شاما را به، نه چمن را. ^{۳۱} اسیام دنيا داوری وقت اسه؛ اسیام دنيا رئیس، شیطان بره را فر آدییه بی. ^{۳۲} وختی آ صلیبی كه از چوه سرک مصلوب بیم دُرانجده كفا، همه ی مردمه دُرناجم چمن طرف.» ^{۳۳} عیسی امش باته، تا آمانه چنجهوره قراره پمراه. ^{۳۴} مردم باتشانه: «آما توراتك اشنوسه، مسیح تا ابد باقی مانه، پس چُنجهور یه كه واتری انسان زا كه مصلوب بیی؟ ام انسان زا كیه؟» ^{۳۵} عیسی آوان نه باته: «تا گملى نی، نور شامانه اسه. پس تا وقتی كه هلا نور دارا، بمجا، مبادا تاریکی شاما دیگیره. آ كسی كه تاریکی دلک مچه، نزانه كا شییر. ^{۳۶} تا وقتی كه نور دارا، نوره ایمان بوغرا تا نوره خوردنان ببا.»
 وختی عیسی ام لاوش باتنده، واردنه بشه و اشتهش آوانك نوین آكه.

مردمه بی ایمانی

^{۳۷} با ام كه عیسی پرعلامت و معجزان چوان چشمان پرانكش كرده به، آوان هلا آوشان ایمان ناوردبه. ^{۳۸} ایزه اشیعیای پیغمبر پیشگوی اتفاق دگس كه واتش به:

«ای خداوند، کی چاما پیغامش باور كرده،
 و خداونده قدرت چی کی را آشكار آبییه؟»

^{۳۹} آجوره زه كه اشیعیای پیغمبر علوده یاگای ای کی واتشه، آوان نتانس ایمان بوغرنده، چون:

«^{۴۰} خدا چوان چشمانش كور،
 و چوان دلانش سخت آكردنده،
 تا مبادا اشتهن چشمانه بیننده،
 و اشتهن دلان نه بفهمنده،

و آمگردنده چمن وُر تا آوان شفا بدیم.»

^{۴۱} اشیعیای چمه واسنه امش باته كه عیسی شكوه و جلالش بینده و چوه دربارش لاوش بکه.

^{۴۲} ایزه، حتی پر كسان قومه پيله ترانك نی عیسی شان ایمان بوغرده، اما

فَرِيسِيان ترسک، اِشتن ايمان شان اقرار نکرده، مبادا که يهوديان عبادتگاک آوان برکننده بر.^{۴۳} چون اوان مردمه تعريف تمجیده نه خدا تعريف تعمجیدک پر تر خش بنده.

^{۴۴} و عیسی بلند صصنه باتشه: «هر کسی من ايمان بوغره، نه من، بلکم چمن خرسانارش ايمان آورده.^{۴۵} هر کسی من بينه، چمن خرسانارش وينده.^{۴۶} از نوری شوار آمییم دنیا تا هر کسی من ايمان بوغره، تاریکیک ممانه.^{۴۷} اگم کسی چمن لاوان بَشْتَوَه، اما آوک اطاعت مکره، از آوه داوری نکرم؛ چون آمییه نییم تا دنیا داوری بکرم، بلکم آمییم تا دنیا نجات بدیم.^{۴۸} آ کسی را که من رد بکره و چمن لاوان قبول مکره، علوده داوری اِسَه؛ ه لاوانی که باتمه آوه داوریه روجک محکوم گرنده.^{۴۹} چون از چمن ورنه لاوم کرده نییه، بلکم په ای که منش بخرسانسَم منش دستور بدا که چه باجم و چیک لاوه بکرم.^{۵۰} و از زانم که چوه دستور زندگی ابدی اِسَه. پس آچی ای که از واجم درست، هه چی ای اِسَه که پییر منه واته تا از باجم.»

۱۳

عیسی شاگردان لنگه شوره

^۱ پَسَخ عیده پرانتر، عیسی زانسرده که چه وقت آرسه تا اِم دنیا نه بیشی پییر ور، اِشتن شاگردانه که اِم دنیاک آوانه حَش به، تا آخر را محبتش بکردنده.
^۲ سور وقت به. ابلیس پرانتر يهودای اِسْخَرِیوْطی، شَمعون زا دِلکش، درنده که عیسی دشمنه تسلیم بکره.^۳ عیسی که زانسیشه په همه چیش چه دس درسارده، و خدا ورنه آمییه و آگرده چوه ور،^۴ سور سرک بهشت و اِشتن آباش برآورد و حوله ای اکتشه، دوستشه اِشتن کمرک.^۵ چاوش لگن دِلک اوش دکه و شاگردان پاچش بوشوسنده و آ حوله ای نه که دوستش به اِشتن کمرک خشکش آکردنده.^۶ وختی شَمعون پِطْرُس نوبت آریس، پطرس عیسی نه باتشه: «آقا، ته رایره چمن پاچه بشوری؟»^۷ عیسی جواو بدا: «اِسا آ کاری که کرم نتانی فُهمنسن، اما چاوش زانی.»^۸ پِطْرُسَه عیسی نه باته: «چمن پاچان هرگز نوشوری!» عیسی جواو بدا: «اگم ته مشورم چاما رابطه قطع بی.»
^۹ شَمعون پِطْرُسَه باته: «آقا، نه فقط چمن پاچه هان، بلکم چمن دسان و کله نی بوشور!»^{۱۰} عیسی جواو بدا: «آ کسی که حمامش کرده، سرتا پا تمیزه و شوسنه احتیاج نداره، چوه لنگان غیراز. شاماپاک اسران نه همه گله.»^{۱۱} چون

عیسی زانسیشه کی آوه دشمنه تسلیم کره، چمه واسنه به باتشه: «شاما همه پاک نیران.»

^{۱۲} بعد از ام که عیسی شاگردان پاچه هانش بوشوسنده، اِشتن آباش دکه و هنی سوره سفره سرک بنشت. آدمی آوانکش آپرسس: «بزانسرا نه چه کاری شاما رام بکه؟» ^{۱۳} شاما من استاد و آقا داد کرا و درست نی واجا، چون ایزه اسم. ^{۱۴} اگم از که شاما آقا و شاما استادم شاما لنگهم بوشوسنده، شاما نی گه هندیکر لنگان بوشورا. ^{۱۵} از ام کار نه، شامام آمانس تا شاما نی آجوره زه رفتار پگراه که از شامانه رفتارم بکه. ^{۱۶} حقیقتا، شامانه واجم، نه نوکر اِشتن اربابک پیله تره، نه خرسانار اِشتن خرسانارک. ^{۱۷} اِسا که امان زانسرا، خسه شاما ببا اگم آوان انجام بدیا.

«^{۱۸} آچی که واترم شاما همان درباره نی. از آوانی که انتخابم کردنده، آزانم. اما ام مقدسه نیویشته هان نیویشته گه اتفاق دگنه که «آ کسی که چمن نانه خره، منه دشمنی کره.» ^{۱۹} اِسا پیش از ام که اتفاق دگنه، شاما نه واجم تا آ زمان که اتفاق دگس، ایمان بوغرا که از ه اسم. ^{۲۰} حقیقتا، شاما نه واجم، هر کسی چمن خرساناره قبول بکره، منش قبول کردم، و کسی که من قبول بکره، چمن خرسانارش قبول کرده.»

ای نفر شاما دلک من دشمنه تسلیم کره

^{۲۱} عیسی بعد از ام که اِمش باته، روحک پریشان آبه و شهادتش بدا و باتشه: «حقیقتا، شاما نه واترم، ای نفر شاما دلک من دشمنه تسلیم کره.» ^{۲۲} شاگردان هندیکره دیشتنده، تعجبک بنده که اِمه چیکی درباره واتر. ^{۲۳} ایگله شاگردانک، که عیسی آونه خَش به، سفره سرک عیسی و رک لم دیه به. ^{۲۴} شمعون پطرس اِشاره نه آوک آخاشته تا عیسیک آپرسه چه منظور کیه. ^{۲۵} پس آ شاگرد آجوره زه که لَمش دیه به اِشتنش پرتتر عیسی نزدیک آکه و آپرسسشه: «آقا، آکیه؟» ^{۲۶} عیسی جواو بدا: «ه کسی که اِم نانه تیکه قدره دلک آر زیم و چاوش آدیم آوه.» آدمی نانه تیکش قدره دلک آرزی و آوش آدا یهودا، شمعون آسخریوطی زاش. ^{۲۷} یهودا وختی لقمش آرکت، ه لحظک شیطانَه چه جلد دیشیا. آدمی عیسی آونه باتشه: «آ کاری که رایره بکری، زودتر بکه.» ^{۲۸} اما هیچ کامین آ کسانی کی که سفره سرک نشته بنده، زانسانه که چی را عیسی امش یهودانه باته. ^{۲۹} بعضی ایزشان بزانس که چون یهودا دخل و

خرج پوله کیسه داره، عیسی اونه واتر هر چی عید را لازمه بخره، یا اِم که چی ای آدیہ فقیران. ۳۰ لقمه آرکتنه پش، یهودا البحل بهشت و برشه بر. و شو به.

عیسی تازه حکم

۳۱ یهودا بر برشینہ پش، عیسی باتشه: «اسا انسان زا جلالش بکت و خدا نی اوک جلال بکت. ۳۲ اگم خدا اوک جلال بکت، پس خدا نی آوه اِشتنک جلال دیه و آوه البحل جلال دیه. ۳۳ عزیزه خردنان، گملی نی شامانه اِسَم. چمن پشه گردا و ه جوره زه که یهودیان نه باتمه، اِسا شامانه نی واجم که آیاگپی که شیم، شاما نتانا آمیین. ۳۴ تازه حکمی شاما آدیم، و اَحکم اِمه که هندیدگرنه خش ببا. آجور زه که از شامانه حَشم، شاما نی گه هندیدگرنه خش ببا. ۳۵ اگم شاما هندیدگرنه خش ببا، همه مردم زاننده که شاما چمن شاگرد اِسران.»

۳۶ شَمعون پطرسه باته: «آقا، کا شیریری؟» عیسی جواو بداد: «ته اِسا نتانی آ یاگپی که از شیم چمن پشه دِن بایی؛ اما چاوش دِن چمن پشه آبی.» ۳۷ پطرسه باته: «آقا، چیه را اِسا نتانم اِشته پشدنه بایم؟ از چمن جانہ اِشته راک نِیم.» ۳۸ عیسی باته: «ته، اشته جانہ چمن راک نیی؟ حقیقتا، تنه واجم، پیش از اِم که سوکوله بخوانیه، ته سُو را من هاشا کری.»

۱۴

از راه و حقیقت و زندگی اسم

۱ «شاما دلِه پریشان مبینده. خدا ایمان بدارا؛ من نی ایمان بدارا. ۲ چمن پیر کیک، اتاق پر اِسته، اگم ایزه نبه شامانم نواته؟ شیم تا شاما را یاگپی حاضر بکرم. ۳ و آدمی که بیشم و یاگپی شاما رام حاضر بکه، هنی آیم و شاما برم چمن وُر، تا اگا که از اِسَم شاما نی ببا. ۴ یاگپی که از شیم چه راه آزانان.» ۵ توما عیسی نه باتشه: «آقا اما حتی نزانسرام ته کا شیریری، پس چُنجوره تانام راه آزانان؟» ۶ عیسی اونه باته: «از راه و حقیقت و زندگی اِسَم؛ هیچکس آسمانیه پیر ور نیثی، جز چمن واسطه نه. ۷ اگم منران آزانسه، چمن پیر ران نی آزانسه؛ اما چمه پش آوه آزانان و آوه وینا.» ۸ فیلیپسه عیسی نه باته: «آقا، آسمانیه پیر اما آمان، که هم رَ چاما را وسه.» ۹ عیسی اونه باتشه: «فیلیپس، پر وقته شامانه اِسَم و هلا منر آزانسه نییم؟ کسی که منش ویندم، آسمانیه پش وینده؛ پس چُنجوریه که واجی "آسمانیه پیر اما آمان"؟ ۱۰ مگم باور نداری که از پیرکم و

په منک ایسته؟ لاوانی که از شاما نه واجم منک نینده، بلکم په ای که چمن دلک ساکن ایسته، آوه که ایستن کاران انجام دیه. ^{۱۱} چمن ام لاهه باور بگراه که از پیترکم و په منک ایسته؛ اگم نه آ کاران واسنه که من کیران وینده امان باور بگراه.

«^{۱۲} حقیقتا، شاما نه واجم، آ کسی که من ایمان بداره، آنی کارانی که از گرم، تانه بکره، و حتی کارانی آوانک پيله تر تانه کردن، چون که از شیم پیتر ور. ^{۱۳} و هر چی چمن نامنه منک آخازا، از آوه انجام دیم، تا په زاک جلال بیگیره. ^{۱۴} اگم چی ای چمن نامنه منک آخازا، آوه انجام دیم.

عیسی خدا مقدسه روحه وعده دیه

«^{۱۵} اگم منه خَش ببا، چمن احکامه انجام دیا. ^{۱۶} و از پیترک آخازم و آ ایگله علوده یاوری شاما آدیه که همیشه شاما نه بیی، ^{۱۷} یانی روحه حقیقت که دنیا نیتانه آوه قبول بکره، چون نه آوه وینه و نه آوه آزانه؛ شاما آوه آزان، چون که شامانه وندر و شاما دلک بی.

«^{۱۸} شاما یتیم نیتیم؛ آیم شاما ور. ^{۱۹} گملی پَش د دنیا من نیوینه، اما شاما وینا، و چون از زنده اسم، شاما نی زندگی کرا. ^{۲۰} آ روجک، زانا که از پیترک اسم و شاما منک و از شاما. ^{۲۱} آ کسی که چمن احکامه داره و آوان انجام دیه، آوه که منه خشه؛ و آ کسی که منه خشه، چمن په آونه خش بی و از نی آونه خش بیم، ایستن آوه آمانم.»

^{۲۲} یهودا، نه یهودا اسخریوطی، عیسیکش آپرسس: «آقا، چنجوریه رایره ایستن آما آمانی، اما ام دنیا مردمه را نه؟» ^{۲۳} عیسی جواو بدا: «اگم کسی منه خش بیی، چمن کلامه انجام دیه، و چمن په آونه خش بی، و آما آیام چوه ورو آونه وندرام. ^{۲۴} آ کسی که منه خَش نی، چمن کلامه انجام ندیه؛ و ام کلام که آشنوا منک نی، بلکم په ای کی اسه که منش خرسانسیم.

«^{۲۵} ام چیمپ زمانی شاما نه باتنده که هلا شامانه اسم. ^{۲۶} اما آیاور، یانی خدا مقدس روح، که په آوش چمن نامنه خرسانسه، آ همه چی شاما آموجه و هر چی از شاما نه واتمه، شاما ویر آوره. ^{۲۷} شاما را آرامش و سلامتی نیم؛ چمن آرامش و سلامتی شاما آدیم. آچی که از شاما آدیم، آچی شوار نی که دنیا شاما آدیه. مرزا شاما دله پریشان ببینده مرزا شاما دلک ترس دگنه. ^{۲۸} بشتوسرانه که شاما نه باتمه، ”از شیم، اما هنی آیم شاما ور.“ اگم منه خش بران، شاد ببران

که شیم پییر ور، چون که په منک پيله تره. ^{۲۹} اِسا اِمان پيش از اِم که اتفاق دگنده شامانه باتمه، تا وقتی اتفاق دگس ايمان بوِعا. ^{۳۰} پر وقت مانده نييه که شامنه لاره بکرم، چون اِم دنيا رئيس که شيطان بيبي، آيه. آهيچ ادعايي چمن سر نداره؛ ^{۳۱} اما از کاري گرم که پییر من دستور ديته، تا دنيا بزانه که از پییرنه حَشم. بيزا، ياردنه بِشام.

۱۵

از حقیقه انگور دار اسم

« از حقیقی انگور دار اسم و چمن په باغبان اِسه. ^۲ هر انگوره رزی که منک میوه موعره، چمن په اوه قطع کره، و هر انگوره رزی که میوه بوِعه، اوه هرس کره تا پرتر میوه بوِعه. ^۳ شاما اِسا آ کلامی واسنه که از شاما نه واتمه، پاک اِسران. ^۴ منک بندرا، و از نی شاماک وندرم. آجوره که رزه نتانیه اِشتنک میوه بوِعه اِگم انگور داره سر مبيه، شاما نی نتانا میوه بوِعا اِگم منه موندرا. ^۵ « از انگور دار اسم و شاما چوه رز. کسی که منک مانه و از اوک، آ کسی اِکه میوه پر آورده؛ چون منک جدا، شاما نتانا هيچ کاري بکرا. ^۶ اِگم کسی منک موندره، رزی شواره که اوه فرآدینده و خشک آبی. خشکه رزه بیدا آگیرنده و آتش دلک درنده، سوجاننده. ^۷ اِگم منک بندرا و چمن کلام شاماک بندره، هر چی بگورانه، آخازا که شاما را انجام بی. ^۸ چمن پییر شکوه و جلال اِمه که شاما پر میوه بوِعا؛ و ایزه بی که چمن شاگرد با. ^۹ « آجوره زه که په منه حَشه، از نی شامانه حَشم؛ چمن محبتک بندرا. ^{۱۰} اِگم چمن احکامه انجام بدیا، چمن محبتک وندرا؛ ایزه که از چمن پییر احکامم انجام ديه و چوه محبتک مانم. ^{۱۱} اِم لاوم شامانه باتنده تا چمن شادی شاماک نی بیبي و شاما شادی کامل بیبي. ^{۱۲} « چمن حکم اِم اِسه که هندیگرنه حَش با؛ آجور زه که از شامانه حَشم. ^{۱۳} محبتی چمه پيله تر نی که کسی اِشتن جانه اِشتن رفقان راک فدا بگره. ^{۱۴} اِگم آ چی شاما حکم کرم، انجام بدیا، شاما چمن رفق اِسران. ^{۱۵} د شاما نه نوکر نواجم، چون نوکر اِشتن اربابه کارانک خبر نداره. بلکم شامانه واجم چمن رفق، چون هر چی پییرکم اِشَنوسه، شامام اوک خبر دار کردران. ^{۱۶} شاما نبران که نبران انتخاب کرده، بلکم از بم که شامام انتخاب بکردران و تعیینم بکه تا بشا و میوه بوِعا و شاما میوه بمانه، تا هر چی پییرک چمن نامنه آخازا شاما آدیه.

۱۷ چمن حکم شاما را اِمه که هندیگرنه خَش بِبا.

دنيا عیسی پيروانک متنفره

«^{۱۸} اگم دنيا شاماک نفرت داره، بزانا که شاماک پَران تر منکش نفرت داشته. ^{۱۹} اگم دنيا کين بران، دنيا شاما نه آ کساني شوار خش به که چوه کيننده. اما چون دنيا کين نيبران، بلکم از شامام دنياک انتخاب کردران، دنيا شاماک نفرت داره. ^{۲۰} کلامي که شاما نه باتمه، وپيرکران بيبي: ”نوکر اِشتن اربابک پيله تر ني.“ اگم منشان اذيت بکردم، شاما ني اذيت کرده؛ و اگم چمن کلامشان انجام بدها، شاما کلامه ني انجام دينده. ^{۲۱} اما همه ي اِم کاران چمن نامه واسنه شامانه کرده، چون کسی که منش خرسيمم آزاننده. ^{۲۲} اگم آمييه نيم و آوان نه لاوم کرده نبه، گناه شان نداشته؛ اما اِسا دَ بهانه اي اِشتن گناه را ندارنده. ^{۲۳} کسی که منک نفرت بداره، چمن پيرکين نفرت داره. ^{۲۴} اگم چوان دلک کاراني کردم نِه که هيچ کسه چمن غيراز کردش ني، گناشان نداشته؛ اما اِسا، با اِم که آ کارشان ويندنده، هم منک و هم چمن پيرک نفرت دارنده. ^{۲۵} ايزه، کلامي که چوان توراتک نيويشته بيه اتفاق دگنه که واته بيه: ” آوان بي خودی منکشان نفرت داشته.“

«^{۲۶} اما وختی آ ياور که پيتر ورنه شاما را خرسانم بایه، يانی هَ روحه حقيقت که پيتر ورنه آيه، اِشتن چمن درباره شهادتی ديه. ^{۲۷} و شاما ني شهادتی گه آديا، چون که صفتنه منه اِس بران.

۱۶

«^۱ همه ي اِم چيه شامانم باتمه تا شاما ايمانه از دس مديا. ^۲ شاما عبادتگاهانک برکرنده و حتی وقتی آرسه که هر کی شاما بکوشه، ايزه زانه که خدا خدمت کردشه. ^۳ اِم کاران کرده، چون نه آسمانيه پير آزاننده، نه من. ^۴ اِم چييم شامانه باتنده تا وقتی چوان اتفاق دگسنه موقع آرسس، وير بوعرا که شامام خبردار کرده بران. اِ چييم صفتنه شامانم نواته، چون اِشتن شامانه بم.»

«^۵ اِسا شيم کسی ور که منش خرسانسم، و شاما هيچ کامين آنپرسا، ”کا شيري؟“ ^۶ اما چمن لاوان آشنوسنه واسنه، شاما دلَه غمنه فت آبيا. ^۷ با اِم حال، از شاما نه حقيقته واجم که چمن شين شاما نفع اِسه. چون اگم مَشيم، آ ياور نايه شاما ور؛ اما اگم بشيم آوه خرسانم شاما ور. ^۸ وختی آ ياور بایه، دنيا

مردمه گناه واسنه و عدالته واسنه و داوری واسنه، محکوم کره. ^۹ گناه واسنه، من ایمان ناورنده. ^{۱۰} عدالت واسنه، پیر ور شیم و د من نیوینا. ^{۱۱} و داوری واسنه، ام دنیا رئیس که شیطانہ محکوم بییه.

«^{۱۲} پر چییان دارم که شامانه باجم، اما اسا چه آشنوسنه توعه ندارا. ^{۱۳} وختی روح حقیقت بایه، شاما همه حقیقتہ را هدایت کره؛ چون آشتن طرفنه لاوه نکره، بلکم اچی که آسنوه واجه و اچی که گه اتفاق دگنه شاما خبر دار کره. ^{۱۴} آ من شکوه و جلال ديه، چون هر چی که چمن کین اسه آرگیره، شاما را اعلام کره. ^{۱۵} هر چی پیر کین اسه چمن کینین اسه. چمه واسنه باتمه هر چی چمن کین اسه آرگیره، شاما را اعلام کره.»

«^{۱۶} گملی پش، د من نیوینا و کملی پش، هنی من وینا.» ^{۱۷} آدمی بعضی چوه شاگرده هندیگرنه باتشانه: «چوه منظور ام لاوک چیه، ”کملی پش، د من نیوینا، و کملی پش، هنی من وینا؟“ یا ام که واجه ”چون شیم پیر ور؟“» ^{۱۸} پس شاگرده هندیگرنه واتردشانه: «ام ’کملی پش‘ که واتر، چیه؟ اما چوه منظوره نفهمسرام؟» ^{۱۹} عیسی پرانتر زانسردشه که رایشانه اوک آپرسنده؛ پس آوانش باته: «چمه واسنه بحث کردرا که باتمه، ”کملی پش، د من نیوینا، کملی پش، هنی من وینا؟“ ^{۲۰} حقیقتا، شاما نه واجم، شاما زاری و ماتم کرا، اما دنیا شادی؛ شاما غمگین با، اما شاما غم شادی تبدیل آبی. ^{۲۱} زلیه زندنه وقتک درد گشیه، چوه واسنه که چه وقت آرسه؛ اما وقتی چوه خردن دنیا بامه، اشتن درده د ویر ناوریه، چون شادا که ایگله انسانی دنیا آمییه. ^{۲۲} ایزه نی، شاما نی اسا ناراحتران؛ اما هنی شاما وینم و شاما دلّه شاد آبییه و هیچ کسی آشادی شاماک آنرگیره. ^{۲۳} آ روجک، د منک چی ای آنخازا. حقیقتا، شاما نه واجم، هر چی آسمانیه پیرک چمن نامنه آخازا، آوه شاما آدیّه. ^{۲۴} تا اسا چمن نامنه چی ایران آخاشته نی؛ آخازا و آرگیرا تا شاما شادی کامل آبی.»

«^{۲۵} ام چییم مٹلان شوار شامانم باتنده؛ اما زمانی آرسه که د مٹلان نه شاما نه لاوه نکرم، بلکم آچق پیر دربارہ شامانه واجم. ^{۲۶} آ روجک، چمن نامنه آخازا. و شاما نه نواجم که از شاما طرفنه آسمانیه پیرک آخازم، ^{۲۷} چون که په اشتن شامانه خشه، چون شاما منه خشران و ایمانران آورده که از خدا ورنه آمییم. ^{۲۸} آز پیر ورنه آمییم و آمییم ام دنیا؛ و اسا ام دنیا ترک کرم و شیم چمن پیر ور.»

^{۲۹} آدمی چوه شاگردان باته: «اسا د آچق لاوه کردری نه مٹلان نه. ^{۳۰} اسا د

زانسرام که ته همه چیک خبر داری و لازم نییه کسی تک سوالی آپرسه. چمه واسنه، ایمان دارام که خدا ورنه آمییش.»^{۳۱} عیسی آوانه باتشه: «اسا ایمان ران آورده؟^{۳۲} دیسا، وقتی آرسه و واقعا که اسا آرسه، که پخش آبا و هر کی شی اِشتن کییه و من تینا هرزا؛ اما از تینا نییم، چون آسمانیه په مَئیه.^{۳۳} اِم چیم شامانه باتنده تا منک آرامش بدارا. دنیاک شاما را مصیبت اِسه؛ اما شاما دلّه قرص بیینده، چون از بر دنیا پیروز آبییم.»

۱۷

عیسی دعا کره

اِم لاوانه پش، عیسی اِشتن مِلش راست آکه و آسمانه دِشته و باتشه: «په، ا وقت آرسه. اِشته زا جلال بده تا اِشته زا نی ته جلال بَدیه.^۲ چون ته همه ای آدمان اختیارر آوه دِرسارده تا همه ای آوانی که آدییره آوه، زندگی ابدی ببخشه.^۳ و زندگی ابدی اِمه که، آوه فقط ته که، خدای حقیقی اِشش، و عیسی مسیحی که ته اور خرسانسه، آزاننده.^۴ از آکاری که منر دِرساردره اوجردمه، و ایزه تم گلک جلال دیدیش.^۵ اسا ای په، ته نی من اِشته ورک شکوه و جلال آده، هه شکوه و جلالی که دنیا به وجود آمینه پران، اِشته ورک داشتته.»^۱ از اِشته نامم ا مردمی که دنیاک من بخشسرنده آشکار آکرده. آوه اِشته کین بِنده و ته اور من آدیننده، و اِشته کلام شان انجام دیه.^۷ اسا آوه زانسنده که هر چی که منر بخشسه، اِشته طرفنه اِسه.^۸ چون کلامی که منر درسارده، آوانم درسارده، و اِمه آوشان قبول بکه و حقیقتا بزانسشانه که اِشته ورنه آمییم، و ایمانشان بوعه که ته منر خرسانسیم.^۹ از چوان را دعا کرم؛ از دنیا را دعا نکرم، بلکم آوانی را دعا کرم که ته من آدیننده، چون آوه اِشته کین اِسنده.^{۱۰} هر چی ای که چمن کینه، اِشته کینه و هر چی که اِشته کینه، چمن کینه؛ و از اِمانکم شکوه و جلال کته.^{۱۱} چمه پرتَر دنیاک نوندرم، اما آوه هلا دنیاک اِسنده؛ از آیم اِشته ور. ای قدوسه په، آوانی که منر درساردرنده آوان اِشته نامک حفظ بکه، تا ایگه بیینده، ایزه که اما ایگه اِسمان.^{۱۲} تا وقتی که از آوانه بم، آوانی که منر درسارده بنده اِشته نامه قدرتنه حفظم بکه. از چوان ویراجین بم و هیچکامین آوانک هلاک نبنده، مگم آ هلاکته خوردنه غیراز، تا مقدسه نیویشتان پیشگویی اتفاق دگنه.^{۱۳} اما اسا آمییم اِشته ور، و اِم لاوان زمانی واجم که حلا اِم دنیاکم، تا چمن شادی اِشتنک کامل بدارنده.^{۱۴} از اِشته

کلامم آوان آدا، اما ام دنیا آوانک نفرتش داشته، چون ام دنیا کین نینده، ایزه که از ام دنیا کین نیمم.^{۱۵} چمن خواسته ام نی که آوان دنیاک ببری، بلکم گمه آ شوروک آوان حفظ بکری.^{۱۶} آوه ام دنیا کین نینده، آجورکه از نی ام دنیا کین نیمم.^{۱۷} آوان حقیقتک تقدیس بکه؛ اشته کلام حقیقته.^{۱۸} آجوره زه که ته منر ام دنیا بخرسانسم، از نی آوان خرسانسمنده دنیا.^{۱۹} از اِشتن جوان واسنه وقف کرم، تا آوه نی حقیقتک وقف ببیننده.

«^{۲۰} چمن گوسه فقط چمان را نییه، بلکم ایزه، آوانی را اِسه که جوان پیغامه واسطنه من ایمان آورنده،^{۲۱} تا همه ای ببیننده، آجوره که ته ای په منه اِشش و از تنه. ایزه بکه که آوه نی آماک ببیننده، تا دنیا باور بکره که ته منر خرسانسسم.^{۲۲} از شکوه و جلالی که ته منر آدییه، آدیم آوان تا آوه ای ببیننده، آجوره که آما ای اِسمان؛^{۲۳} از آوانک و ته منک. ایزه بکه که آوه نی کاملاً ای ببیننده تا دنیا بزانه که ته منر خرسانسسم، و آوانه ایزه خش بش که منه خش بش.^{۲۴} ای په، رایمه آوانی که منر آدیرنده نی یاگابی که از اِسم منه ببیننده، تا چمن شکوه و جلاله دیسنده، شکوه و جلالی که ته من آدییره؛ چون پیش از دنیا آفرینش ته منه خش بش.

«^{۲۵} ای عادل په، دنیا ته آزانه، اما از ته آزانم، اِمه بزانشانه که ته منر خرسانسسم.^{۲۶} از اِشته نامم آوان آزانس و هنی آزانم، تا اِ محبتی که ته منر داشته، آوانک نی بیی. از نی آوانک ببیمم.»

۱۸

عیسی دستگیر بین

^۱ وقتی عیسی ام لاوانه پش، اِشتن شاگردان نه بشه قدرون دَره آدیم را. آ گارک باغی به، و عیسی و چه شاگرده دِشنده باغ دِله.^۲ اما یهودا، کسی که عیسیش خیانت بکه، آ یاگاش آزانسه، چون عیسی و چه شاگرده هر دمه آگا بیدو آبسندده.^۳ پس یهودا ای دَسته، سریازانک و مامورانکی که سران کاهنان و فریسی فرقه عالمان طرفنه بنده، اکتشندده، بامه باغه دله. آوه فانوس و مشعل و سلاحانه بشنده آگا.^۴ عیسی، با ام که زانیردشه چه سر گه چه بایه، بشه پِران و آوان نه باتشه: «چی کی پشه گرسرا؟»^۵ جواوشان بدا: «عیسای ناصری.» عیسی آوانه باتشه: «از ه اِسم.» یهودا، آپی که آوش خیانت بکه نی آگا وندرسه به.^۶ وختی عیسی آوانه باتشه «از ه اِسم» آوه پش پشینه بشنده

جیگیسندہ گل سر. ^۷ پس عیسیٰ ہنی آوانک آپرسسشہ: «چی کی پشہ گرسرا؟»
آوان ہاتہ: «عیسای ناصری.» ^۸ عیسیٰ جو او بدا: «شاما نہ ہاتہ کہ از ہِ اسم.
پس اگم چمن پشہ گرسرا، ہدارا اِمہ پیشیندہ.» ^۹ اِمش ہاتہ تا آچیانی کہ پرانتر
واتش بہ اتفاق دگنندہ کہ: «ہیچ گلہ آ کسان کی کہ منر آدیہ، ایگلہ نی از
دست آدیہم نی.»

^{۱۰} آدمی شَمعون پطرسہ آ شمشیری کہ داشتشہ، برآوردشا و ایگلہ ضریہ ای
بیزیشہ کاهن اعظم نوکرہ و چہ راسہ گوششہ بیریا. آ نوکر نام مالخوس بہ.
^{۱۱} عیسیٰ پطرس نہ ہاتشہ: «اشتہ شمشیرہ غلاف آکہ! مگم آ قدرہ کہ چمن
پیر من آدیہشہ، گہ آمخرم؟»

^{۱۲} آدمی سربازہ، اِشتن فرماندہ ہمراہ و یہودیہ ماموران نہ عیسیٰ شان دستگیر
بکہ. چوہ دسشان دوسندہ ^{۱۳} آوہ اول عیسیٰ شان بہہ حَتّا ور. چون کہ حَتّا،
قیافا زنپہ بہ، کہ آ سالک قیافا معبدہ پیلہ کاهن بہ. ^{۱۴} قیافا ہ کسی بہ کہ
یہودیانش نصیحت بہکہ کہ چاکترہ ای نفر قومہ راک فدا بیی.

پترس عیسیٰ ہاشاکرہ

^{۱۵} شَمعون پطرس و ایگلہ علودہ شاگردی نی ہشندہ عیسیٰ ہشدنہ. چون آ
شاگرد پیلہ کاهنہ آشنایانک بہ. عیسیٰ نہ ہشہ پیلہ کاهن کیہہ حیاط دلہ. ^{۱۶} اما
پطرس برہ پشتک بندرس. پس آدرین شاگرد کہ پیلہ کاهن آشنایانک بہ، بر
برشہ و آزی نہ کہ دربان بیبا نہ، لاوش بہکہ و پطرسش بہہ دلہ. ^{۱۷} آدمی آکنیزی
کہ دربان بیبا پطرسکش آپرسس: «تہ نی ایگلہ آ مردکہ شاگردانک نییش؟»
پطرسہ جو او بدا: «نییم.»

^{۱۸} ہوا سرد بہ. نوکرہ و مامورہ زغال نہ آتش شان آکتہ بہ و چہ دوپیرہ پا
بندرسندہ و اِشتنشان گرم آگردردہ. پطرس نی آواننہ و ندرسہ بہ و اِشتنش گرم
آگردردہ.

^{۱۹} آ موقع پیلہ کاهن عیسیکش چہ شاگردان و چہ تعلیمان دربارہ آپرسسشہ.
^{۲۰} عیسیٰ جو او بدا: «از دنیا نہ آشکارا لاوم کردہ و ہمیشہ عبادتگاہ و معبدک
کہ یہودیان بیدا آبیہنہ یاگیہ، تعلیم دیہ و نوینکینہ ای چی ای واتم نیہ.
^{۲۱} چیہ را منک آپرسی؟ آوانک آپرس کہ چمن لاوشان آشنوسہ! آوہ چاک
زانسرنده کہ آواننم چہ واتہ.» ^{۲۲} وختی اِمش ہاتہ ایگلہ آ نگہبانانک کہ آگا
و ندرسہ بہ عیسیٰ دیمکش ایگلہ شپلاقی شی بیزی و ہاتشہ: «پیلہ کاهنہ جو اوہ

ایزه دیری؟»^{۲۳} عیسی جواو بدا: «اگم اشتبام باته، چمن اشتباه ثابت بکه؛ اما اگم راست باتمه، چیه را من زیری؟»^{۲۴} چاوش حنا آوش دوسه دسانه بخرسانس پيله کاهن، قیفا ور.

^{۲۵} ه موقع که شمعون پطرس و ندرسه به و اشتنش گرم آگردرده، بعضی پطرسک آپرسسشانه: «ته نی چه شاگردانک نییش؟» پطرس حاشاش بکه و باتشه: «نه! نیم.»^{۲۶} پيله کاهنه ایگله نوکرانک که چه قوم و خیش به و پطرس چوه گوششه بریه بییا، باتشه: «مگم از اِشتن تم آونه آ باغک نیویندش؟»^{۲۷} پطرسه هنی حاشاش بکه. ه لحظک سوکوله بخواندشه.

عیسی محاکمه پیلاتس وَر

^{۲۸} چاوش آوان عیسی شان ببه قیفا کیه فرماندار کاخ. آوه اِشتن کاخ دله دنشنده تا نجس مبینده و بتاننده عید پسخه سوره بخرنده.^{۲۹} پس پیلاتس بامه بر چوان وَر و آپرسسشه: «ام مردکه چه جرمی واسنه متهم کردرا؟»^{۳۰} آوان جواو بدا: «اگم ام مردک شیرانه کارش کرده نه، آومان ناورده ته تحویل بدیام.»^{۳۱} پیلاتسه آوان نه باته: «شاما اِشتن آوه ببرا و عین شاما شریعت آوه محاکمه بگراه.» سران یهودی باتشانه: «آما اجازه ندارام کسی مَرَدنه محکوم بکرام.»^{۳۲} انجوره عیسی آچی که اِشتن مردنه درباره واتش به و چه منتظر به، اتفاق دگس.

^{۳۳} پس پیلاتس آگردس کاخ دله و عیسیش داد بکه، آونه باتشه: «ته یهودیان پادشایش؟»^{۳۴} عیسی جواو بدا: «امه ته اِشتنک واتری، یا ام که خلکه چمن درباره تنشان واته؟»^{۳۵} پیلاتسه جواو بدا: «مگم از یهودی ام؟ اِشته ملت و سران کاهنان، تِشان من تسلیم کرده؛ چر کرده؟»^{۳۶} عیسی جواو بدا: «چمن پادشاهی ام دنیا کین نی. اگم چمن پادشاهی ام دنیا کین به، چمن نوکره جنگسینده تا یهودیان دس دِمگنم. اما چمن پادشاهی ام دنیا کین نی.»^{۳۷} چاوش پیلاتس عیسیکش آپرسس: «پس ته ایگله پادشایش؟» عیسی جواو بدا: «ته اِشتن واتری که از پادشایم. چون که از چمه واسنه دنیا آمییم و چمه واسنه آمییم ام دنیا تا حقیقته را شهادتی بدیم. پس هر کسی که حقیقت کین بیی، چمن لاوان گوش آدیه.»^{۳۸} پیلاتسه آوک آپرسسه: «حقیقت چیه؟»

وختی اِمش باته، هنی بشه بر، یهودیان ور و آوانه باتشه: «از هیچ تقصیری نیویندمه تا آوه محکوم بکرم.»^{۳۹} اما شاما رسمی دارا که پسخ عیدک ایگله زندانی

ای شاما را آزاد بکرم؛ رایرانه یهودیان پادشاه شاما را آزاد بکرم؟»^{۴۰} آوان چه
جواوک جرشان بکه: «إم مردکه، نه بلکم بازاباسه آزاد بکه!» بازاباس ایلگه
راهزن به.

۱۹

عیسی مصلوب کردن را برنده

آدمی پیلأُتس دستورش بدا، عیسی بیگیرنده و شلاقنه بزنده.^۲ و سریازان
تیگینه، تاجی بۆتشانه، آناشانه چه سرک و ارغوانیه آبایی آوشان دکه،^۳ و آوه
بامنده عیسی وُر، و واتردشانه: «سلام بر ته، ای یهودیان پادشاه!» و آوشان
سیلی زیرده.

چاوش پیلأُتس هنی بامه بر و یهودیان نه باتشه: «دیسا از آوه آورم شاما ور
تا بزانا که از هیچ تقصیری آوک نیویندمه تا آوه محکوم بکرم.»^۵ پس عیسی
تیگنه تاجی چه سرک و ارغوانیه آبایی چه جانک به بامه بر. پیلأُتسه آوان نه
باته: «دیسا، آهه مردکه!»^۶ وختی سران کاهنان و معبده نگهبانه عیسی شان
بینده، جرشان بکه، باتشانه: «آوه صلیب سرک بوکوش! آوه صلیب سرک
بوکوش!» پیلأُتسه آوان نه باته: «شاما اِشتن آوه ببرا و صلیب سرک بوکوش،
چون از هیچ تقصیری چوه محکوم کردنه را نیویندمه.»^۷ یهودیان چه جواوک
باتشانه: «آما شریعتی دارام که مطابق اِشریعت، آگه بمره، چون ادعا کردر که
خدا زایه.»

وختی پیلأُتس اِمش بَشَنُوس، پر بترسس،^۹ و هنی آگردس کاخه دله و
عیسیک آپرسسشه: «ته کاردنه آمییش؟» آما عیسی چوه جواوش آندا.^{۱۰} پس
پیلأُتسه عیسی نه باته: «منه لاوه نکردری؟ مگم نِزَانَسری اختیار دارم که ته
آزاد بکرم و اختیار دارم ته صلیب سرک بوکوشم؟»^{۱۱} عیسی باتشه: «ته چمن
سر هیچ اختیاری نداشتره، آگم خدا تِش اِم اختیار آدیه نبه؛ چمه واسنه، آ
کسی که منش ته تسلیم کرده، چه گناه پرتره.»^{۱۲} چوه پش پیلأتس تقلاش
بکه تا عیسی آزاد بکره، آما یهودیان جرنه، باتشانه: «آگم اِم مردکه آزاد بکری،
رُمه امپراطور، قیصر رفق نییش. هر کسی ادعا بکره پادشاه اِسه، قیصره
ضده.»

وختی پیلأُتس اِم لاوش بَشَنُوسنده، عیسیش بوعدره بر و اِشتن داوری
تخت سرک بنشت، یاگایی که به «سنگفرش» معروف به و عبرانیان زواننه

«جَبَاتَا» واته بسه. ^{۱۴} آ روج، ای روج عید پسخ پران به روجی که یهودیان اِشتنشان عید را آماده کرده و تقریباً ناهار موقع به. پیلاتس یهودیان نه باتشه: «دیسا، شاما پادشاه!» ^{۱۵} آوان چره کردرده: «آوه از بین ببه! آوه از بین ببه و آوه صلیب سرک بوکوش!» پیلاتسه باته: «شاما پادشاه صلیب سرک بوکوشم؟» سران کاهنان جو او بدا: «آما پادشاهی قیصره غیراز ندارام.» ^{۱۶} پس پیلاتس عیسیش چوان دس درسمارد تا آوه صلیب سرک بوکوشنده.

پس عیسی شان بکته، بپردشانه. ^{۱۷} عیسی ایزه که صلیبه چه دوشه سرک بییا برشه بر، یاگپی وَر که چه نام جمجمه به و عبرانیان آونه جُلجُتا واتِه شانه. ^{۱۸} آگا آوشان صلیب سرک میخه کوه بکه. آونه دو نفر علوده نی چه دو طرفک صلیبه سرک میخه کوشان بکه و عیسی چوان وسطک به. ^{۱۹} پیلاتسه اِمشین دستور بدا، آوان ایگله تخته سرک بینیویشتنشانه و آوشانه چه صلیبه کفایینه سرک آکرده. چه سرک نویشته بییه به: 'عیسای ناصری، یهودیان پادشاه'. ^{۲۰} خیلی از یهودیان آ نیویشتنشان بخوانده، چون یاگپی که عیسی شان صلیب سر آکرده به شهر نزدیکی به و آ تخته سرک عبرانیان زواننه و لاتینی و یونانی نویشته بییه به. ^{۲۱} پس یهودیان سران کاهنان پیلاتس نه باتشانه: «منویس 'یهودیان پادشاه'، بلکم بینیویس اِم مردکه واته که از یهودیان پادشاه اِس.» ^{۲۲} پیلاتس جو او بدا: «آ چپی که نیویشته، د نیویشته.»

^{۲۳} وختی سربازان عیسی شان صلیب سرک آکه. چه خلوعشان چار قسمت آبخشسه و هر نفره ای تیکه آکته. و چه آباشانین آکته. اما آ آبا درز نداشته، بلکم کفا نه تا جیر ای تیکه وته بییه به. ^{۲۴} پس هندیگرنه باتشانه: «آبا آموزارانم، بلکم قرعه درنام تا بینام چی کی کین بی.» ایزه زبوره کتابه نیوخته هان پیشگوی اتقاق دگس که واته بییه به:

«چمن خلوشان اِشتن میانک آبخشس

و چمن آبا را شان قرعه درنده.»

پس سربازان ایزه شان بکه.

^{۲۵} اما عیسی صلیبه نزدیکی، چوه ما و چوه خاله، و مریمه کلوپاس زنه و مریم مَجْدَلِیّه و ندرسه بنده. ^{۲۶} وختی عیسی اِشتن ما و آ شاگردی که آونه خش به بیندشه چوه ما و رک و ندرسه، اِشتن مانش باته: «زلی، دیس، اِم اِشته زا به.» ^{۲۷} چاوش آ شاگردنه باتشه: «دیس، اِمه اِشته ما یا.» آ ساعته نه، آ شاگرد، عیسی ماشه برده اِشتن کییه.

عیسی مردن

^{۲۸} آدمی عیسی که زانسرده همه چی اُجرس، چمه واسنه که مقدس نبویشته هان پیش گویی اتفاق دگنه، باتشه: «تشرمه.» ^{۲۹} آگارک قابی به که تُرشسه شراب نه فت به. پس آوان ای تیکه اسفنجی که شرابه دله زیشان بیبا آناشانه زوفا داره لاکک و ببردشانه عیسی گره پران. ^{۳۰} وختی عیسی شرابش بچشس، باتشه: «اُجرس.» چاوش اِشتن سرش جیر بوعه و اِشتن روحش تسلیم بکه. ^{۳۱} چون اُروج، روجه آماده بین عید پسِخه را به، و صباینه روجه، یهودیان مقدسه پيله شنبه بیبا. چمه واسنه که سران یهودیان نگو سردشانه جنازه تا صباين روج صلیب سرک بماننده، پیلانُس کشان آخاشته تا آسُه نفر لنگان قلم بشکنجاننده تا بتاننده جنازان صلیب سرنه بوعرنده جیر. ^{۳۲} پس سربازان بامنده و آ دو نفر لنگان قلم که عیسی شوار صلیب سرک بنده، بشکنجانسشانه. ^{۳۳} اما وختی آرسنده عیسی وِر و بیندشانه مرده، چوه لنگان قلمشان نشکس. ^{۳۴} اما ایگله آ سربازانک نیزه ای چه تکک دِخاسشه و البجل او و خون چه تکک برامه بر. ^{۳۵} آ کسی که اِمش بینده، شهادت ديه تا شاما نی ایمان بوعرا. چه شهادت راسته و آ زانسر که حقیقته واتر. ^{۳۶} اِمه اتفاق دگسنده تا مقدسه نبویشته پیشگویی اتفاق دگنده که: «هیچ کامین چوه آسهانک نشکنده.» ^{۳۷} و ایزه نی مقدسه نبویشته علوده یاگایی واجه: «آ کسی که اوه نیزه زنده، اوه دیسنده.»

عیسی دخشاردن

^{۳۸} آدمی یوسف، که رامه شهر اهالی به، پیلانُس کش اجازه آرکت تا عیسی جنازه آگیره. یوسف عیسی ایگله شاگردانک به، اما نوینکینی، چون یهودیانک ترسسه. پیلانُس اوش اجازه بدا. پس یوسف بامه، عیسی جنازش آکته. ^{۳۹} نیقودیموس نی که پرانتر شوانه عیسی ور شیبه به، اِشتن نه سی کیلو مُر و خوشبوعه عود بوعرده. ^{۴۰} پس آوان عیسی جنازشان آکته، اوشان طبق یهودیان دِخشاردنه رسم، عطریاتنه کفنک آپیتشانه. ^{۴۱} آگا که عیسی مصلوب بیه به، باغی اِس به و آ باغک تازه مقبره ای بیبا که هلا هیچ مرده ای اوک دینیه شان نه. ^{۴۲} پس چون که یهودیان «آمادگیه» روج، عید پسِخ را به و آ مقبره نی نزدیک بیبا، عیسی جنازشان آگارک بنا.

عیسی زنده بین

۱ هفته اولین روجک یانی یکشنبه، تولیصییی زو، آدمی که هوا هلا تاریک به، مریم مَجْدَلِیَّه بامیا مقبره وَر و بیندشه که سگه مقبره پُرانک آگته بیا. ۲ پس ویرتن ویرتن بیشیا شَمعون پَطْرُس ور و آدرین شاگرد که عیسی اونه خَش به، و آوان نه باتشه: «آقاشان مقبرک آگته و نزانسرام کاشان نییه.» ۳ پس پَطْرُس آدرین شاگردنه بامه بر، بشنده مقبره طرفه را. ۴ و هر دو نفر هندیگرنه ویرترنده؛ اَمّا آدرین شاگرد تندتر بشه، پَطْرُس کش پُران بیزی و اوّل آرسس مقبره. ۵ قاط آبه، دیشته و بیندشه که کفن پارچه هان آگارک اِسنده، اَمّا دِنشه مقبره دله. ۶ شَمعون پَطْرُس نی چَه پشدنه بامه و بشه مقبره دله، بیندشه که کفنه پارچه هان آگارک اِسنده، ۷ اَمّا دستمالی که عیسی سره دویره آپیدشان به کفن پارچه هان ورک نبه، بلکم جدا دسته بییه و علوده یاگایی کی نییه بییه. ۸ پس آدرین شاگرد نی که اول آرسه به مقبره سر، دشه دله و بیندشه و ایمانش بوعدده. ۹ چون هلا شاگردان مقدس نیوشته هان نشان نفهمسه به که عیسی گه مردنه پش زنده بییی. ۱۰ چاوش آ دوگله شاگرده آگردسنده اِشتن کییه.

عیسی دیار آبین مریم مَجْدَلِیَّه را

۱۱ و اَمّا مریمه، بَرک، مقبره نزدیکی وِنْدَرسه بییا و برمسردیه. اوه ایزه که زه برمسردیه قاط آبییا تا مقبره دله دیسیه. ۱۲ آدمی دو گله فرشته بیندشه که سیبیه خلوعشان دکرده به و آ یاگایی که عیسی شان نییه به، ایگله اوانک چوه سر یاگاک و آدرین چوه پاچه هان یاگاک نشته بنده. ۱۳ فرشته هان مریمه باتشانه: «ای زلی، چیه را برمسی؟» مریمه جواو بدا: «چمن آقا شان برده و از نزانسرم کاشان نییه.» ۱۴ وختی اِمش باته، آگردسا و بیندشه عیسی آگا پا وِنْدَرسه، اَمّا اوش آنزاس. ۱۵ عیسی مریمه باتشه: «ای زلی، چیه را برمسی؟ چیکی پشه گرسی؟» مریمه ایزه زانسرده که باغبان اِسته، باتشه: «آقا، اگم ته اور آگته، منه باج اور کا نییه تا بیشیم اوه آگیرم.» ۱۶ عیسی مریمش داد بکه: «مریم!» مریمه آگردسا چه طرف و عبرانیان زواننه باتشه: «رَبّونی!» (یانی استاد). ۱۷ عیسی مریمه باتشه: «من دس آمسون، چون هلا پییر ور کفا شییه نییم. اَمّا چمن براران وَر بَشه و اواننه باج که چمن پییر وَر و شاما پییر وَر و چمن خدا وَر و شاما خدا وَر شییم کفا را.» ۱۸ مریم مَجْدَلِیَّه بیشیا و شاگردان را خبرش بدا که «از خداوندم وینده!» و آ چی که عیسی اونه واتش به، آوان نه

باتشه.

عیسی دیار آیین شاگردان را

۱۹ هـ روج مغربه دم، که هفته اولین روج به، شاگرده هندیگرنه بیدو آبییه بنده و یهودیان ترسک بر قفل به، عیسی بامه و چوان وسطک پا بندرس و باتشه: «سلام بر شاما!»^{۲۰} وختی اِمش باته، اِشتن دسانش و تکش آوان آمانسه. شاگرده خداونده ویندنه شاد آبنده. ^{۲۱} عیسی هنی آواننه باتشه: «سلام بر شاما! آجوره زه که په منش بِخِرسانسِم، آز نی شاما خِرسانِم.»^{۲۲} وختی اِمش باته، فیش دکه و باتشه: «خدا مقدس روحه آرگیرا. ^{۲۳} اگم شاما کسی گناهان ببخشا، چوان گناه بخشسه بی؛ و اگم کسی گناهان مبخشا، بخشسه نیببنده.»

عیسی و توما

۲۴ آ زمانی که عیسی بامه، توما، ایگله آز آ دونزده نفر، که دو قلو نی واته بسه، آوان نه نیبه. ^{۲۵} پس علوده شاگرده آونه باتشانه: «خداوند مان وینده!» اما توما آوان نه باتشه: «تا از اِشتن میخه یاگا چه دسانک موینم و چمن آنگوشته میخه یاگان دله مزنم و چمن دسه چوه تکه خولک منیم، باور نکرم.»^{۲۶} هشت روجه پِش، عیسی شاگرده هنی کییک بنده و توما آوان نه به. ایزه که بره قفل بنده، عیسی بامه و چوان وسطک بندرس و باتشه: «سلام بر شاما!»^{۲۷} چاوش عیسی، توما نه باتشه: «اِشته آنگوشته اِنگا بنه و چمن دسان بین، و اِشته دسه بوعه پران و چمن تکه خولک آنه و بی ایمان مبش، بلکم ایمان بدار.»^{۲۸} توما عیسی نه باتشه: «چمن خداوند و چمن خدا!»^{۲۹} عیسی باتشه: «چون منر بیندم ایمانر بوعه؟ خسه ببا آکسانی که نیوینده، ایمان آورنده.»

اِم کیتابه هدف

۳۰ عیسی پر علوده علامت و معجزانی شاگردان وِرک انجامش بدا که اِم کیتابک نیویشته بییه نییه. ^{۳۱} اما اِمه نیویشته ببنده تا ایمان بوعرا که عیسی هـ مسیح موعود، خدا زا اِسه، و تا اِم ایمان نه، چه نامک ابدی زندگی بدارا.

۱م اتفاقانه پَش، عیسی هنی تیپیریه دریاچه ورک که هه جلیله دریاچه آ
 اِشتنش آمانس شاگردان. آ ایزه دیار آبه: ۲ ای روج شَمعون پَطْرُس، (توما که
 اونه دوقلو نی واتشانه)، نَتائیل که قانای جلیل مردمانک به، زیدی زاره و دو
 گله علوده شاگرد هندیگرنه بنده. ۳ شَمعون پَطْرُس آوان نه باتشه: «آز شیرم
 مای گیری را.» آوان باتشانه: «آما نی تِنه آیام.» پس بشنده بر، دشتنده
 قایقک. اما آ شوک چیزیشان نکته. ۴ تولیصیی زو، عیسی ساحل کنارک
 بندرس؛ اما شاگرده نزانسشانه که آ عیسی اِسه. ۵ عیسی آوان نه باتشه: «ای
 خُردنان، هیچ ماهیران نکته؟» جواو آدانشانه: «نه!» ۶ عیسی آوانه باتشه:
 «توره درنا قایقه راست طرفک که گیرا.» آوان ایزه بکه و اینده ماهی پر به که
 ننانسردشانه توره دورانجنده قایقه دله. ۷ شاگردی که عیسی اونه خَش به،
 پَطْرُس نه باتشه: «خداوند اِسه!» شَمعون پَطْرُس وختی بَشْتوسشه که
 خداوند اِسته، هه لحظه اِشتن خَلوش اِشتن دویره آپیت - چون آوش ماهی
 گیری را اِشتن جانکش برآورده به - و اِشتنش درنده دریا دله. ۸ آدرین شاگرده
 قایق نه بامنده، ایزه که اِشتن تورشانه که مای نه فت بیا دورانتردشانه، آوه
 خشکیک دورنبنده بلکم ساحل نه حدودا صد متر فاصله داشتشانه.

۹ وختی آرسسنده ساحل، بیندشانه آتشی زغالنه آکتشه و مای چه سرکش
 انییه، و نان نی اِسه. ۱۰ عیسی آوان نه باتشه: «آمایانکی که اِسا کترانه، بوعرا.»
 ۱۱ شَمعون پَطْرُس بشه قایق دله و تورش دورانته ساحل را. توره یکه ماهی یان
 نه فت بییا، صد و پنجاه و سه گله مای به. با اِم که مای اینده پر به، توره
 اِنوزرسا. ۱۲ عیسی آوان نه باتشه: «بایا قیله ناهار بَخرا.» شاگرده هیچ کامین
 جرئشان نکه آوک آپرسنده، «ته کییش؟» چون زانسدشانه که خداوند اِسه.
 ۱۳ عیسی پران بامه، نانش آگته و آدشه آوان، و مای نی آدشه. ۱۴ اِم سوومین را
 به که عیسی زنده آبیینه پَش، اِشتنش آمانسرده اِشتن شاگردان.

عیسی و پَطْرُس

۱۵ قیله ناهاره پَش، عیسی شَمعون پَطْرُسک آپرسس: «ای شَمعون، یوحنا زا،
 آیا ته منه اِمانک پرتَر خَشش؟» پطرسه جواو بدا: «آها آقا؛ ته زانسری که از
 تنه خَشم.» عیسی اونه باتشه: «چمن وِرلیان ویراجین ببش.» ۱۶ دومین سفر
 عیسی، پطرسک آپرسسشه: «ای شَمعون، یوحنا زا، آیا ته منه خَشش؟»
 پطرسه جواو بدا: «آها خداندا؛ ته زانسری که از تنه خَشم.» عیسی باته:

«چمن پسان شوانتی بکه.»^{۱۷} سومین سفر عیسی، پطرس نه باتشه: «ای شمعون، یوحنا زا، آیا منه خَشش؟» پطرس چمه واسنه که عیسی سه را اوکش آپرسس، «آیا منه خَشش؟» ناراحت آبه و جواوش بدا: «چمن خداوند، ته همه چی زانی؛ ته زانسری که تنه خَشم.» عیسی باتشه: «چمن پسان ویراجین ببش.^{۱۸} حقیقتا، ته نه واجم، آدمی که جوانتر پش اشته کمرر دوسته و هر یاگا که رایربه شَسش؛ اما وقتی پیر آبی اشته دسان آکری و علوده کسی اشته کمره دونده، و یاگایی که رایرنی بیشی ته بره.»^{۱۹} عیسی امش باته تا آمانه پطرس گه چنجوره بمره خدا جلال بدیه. چاوش عیسی آونه باتشه: «چمن پشه بوعره.»

^{۲۰} آدمی پطرس آگردس و بیندشه آ شاگردی که عیسی آونه خَش به چوان پشه آمیر. آه کسی به که سور موقع عیسی ورکش لم دیه به و اوکش آپرسه به، «چمن آقا، آکیه که ته دشمنه دس تسلیم کره؟»^{۲۱} وختی پطرس اوش بینده، عیسیکش آپرسس: «چمن آقا، پس آ چه بی؟»^{۲۲} عیسی پطرسنه باتشه: «اگم بگمه تا چمن آگردسن موقع بمانه، ته چه مربوط؟ ته چمن پشه بوره!»^{۲۳} پس ام لاهه براران میانک شایع آبه که آ شاگرد نمره، با ام که عیسی پطرس نه نواتشه که آنمره، بلکم باتشه «اگم بگمه تا چمن آگردسن موقع بمانه، ته چه مربوط؟»

^{۲۴} ه شاگرد اسه که ام چیان را شهادت آدیه و امان نیویشتشه. اما زانسرام که چه شهادت راست اسه.

^{۲۵} عیسی پر علوده کارش نی بکه که اگم ایگله ایگله نیویشته بییه به، خیال نکرم حتی تمان دنیا نی تانسشه آنوشته هان یاگا بدیه.